

ΕΡΓΑΤΙΚΗ

Βδομαδιατική Εφημερίδα
της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

αλληλεγγυη

30 Ιούλη 2014

www.sekonline.gr

No 1133

Ο Σαμαράς μετράει τα “κουκιά” του στη Βουλή...

**Καθαρίστριες, διαθέσιμοι, ΕΡΤ, COSCO, ανυπακοή
στην “αξιολόγηση” - να του δώσουμε να μετρήσει
ΜΙΑ, ΔΥΟ, ΤΡΕΙΣ... 180 ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΑΝΤΑΡΣΙΕΣ!**

Η ΔΥΝΑΜΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Η
άποψή
μας

σελ 3

Δίκη Μανωλάδας

σελ 2

Συνέντευξη με τους
εργάτες στην COSCO

σελ 5

Η εργατική αντίσταση

σελ 3, 4

100 χρόνια απ'το
ξεκίνημα του Α΄
Παγκοσμίου Πολέμου

σελ 6, 7

Διαδήλωση ενάντια στις σφαγές του Ισραήλ στη Γάζα, Αθήνα 22 Ιούλη

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΤΗΝ
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ**

σελ 12

**Συγκέντρωση
διαμαρτυρίας
για τη Γάζα
και πορεία προς
τα γραφεία της ΕΕ**

**Πέμπτη 31 Ιούλη
Σύνταγμα, 7μμ**

ΜΑΝΩΛΑΔΑ

Την ενοχή του Βαγγελάτου και των μπράβων του πρότεινε στην αγόρευσή της η εισαγγελέας στη δίκη της Μανωλάδας για τις κατηγορίες της εμπορίας ανθρώπων και της πρόκλησης επικίνδυνων σωματικών βλαβών.

Η εισαγγελέας στην αγόρευσή της τους χαρακτήρισε αδίστακτους και δολοφόνους. Αναφέρθηκε στην απουσία κράτους στην περιοχή και στις άθλιες συνθήκες εργασίας και διαβίωσης.

Είχαν προηγηθεί οι απολογίες των κατηγορούμενων που λίγο-πολύ ισχυρίστηκαν ότι για τους πυροβολισμούς που δέχτηκαν οι μετανάστες εργάτες γης φταίνε οι ίδιοι. Ο Βαγγελάτος υποστήριξε ότι δεν είχε ιδέα για το ότι οι εργάτες είναι απλήρωτοι. Οι μπράβοι του ισχυρίστηκαν ότι οι πυροβολισμοί έπεσαν στον αέρα για εκφοβισμό. Να θυμίσουμε ότι συνήγορος του Βαγγελάτου είναι ο Κούγιας, γνωστός λάτρης των θεωριών εξοστρακισμού σφαιρών, όπως είχε ισχυριστεί και για τον Κορκονέα, δολοφόνο του Αλέξη Γρηγορόπουλου το 2008.

Σκάγια

Μέσα από την ακροαματική διαδικασία φάνηκε πώς ο Βαγγελάτος ήξερε τα πάντα και γι' αυτό κατέβηκε άρον άρον στη Μανωλάδα. Αναδείχθηκε επίσης ότι τα σκάγια δεν “εξοστρακίστηκαν” από το έδαφος πάνω στα σώματα των εργατών.

Η εισαγγελέας ανέφερε επίσης ότι η εμπορία ανθρώπων επισείει μέχρι και ποινή ισόβιας κάθειρξης.

Οι δικηγόροι **Βασίλης Κερασιώτης** και **Μωυσής Καραμπεϊδης** από τη μεριά της πολιτικής αγωγής υποστήριξαν πώς αυτή η πράξη φέρνει στο νου ένα σύγχρονο Κιλελέρ.

Την ώρα του δικαστηρίου βρίσκονταν μαζεμένοι απ' έξω πάνω από τριακόσιοι αλληλέγγυοι φωνάζοντας συνθήματα, ενώ νωρίτερα πραγματοποιήσαν πορεία στους δρόμους της Πάτρας.

Τις επόμενες μέρες θα συνεδριάσει το δικαστήριο για να αποφανθεί για την ενοχή και την ποινή του Βαγγελάτου και των μπράβων του.

Έλλη Πανταζοπούλου

Αντιφασιστικός Σεπτέμβρης

Σε αντιφασιστικό ξεσηκωμό τον Σεπτέμβρη καλεί η ΚΕΕΡΦΑ με αφίσα και ανακοίνωση η οποία περιέχει το πρόγραμμα δράσης, αλλά και τα επόμενα βήματα, με την Πανελλαδική Συνέλευσή της και την Διεθνή Αντιφασιστική Συνάντηση στο γήπεδο του Ρουφ στις 11-12 Οκτώβρη. Όπως αναφέρει:

«Στον ένα χρόνο από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα κλιμακώνουμε την αντιφασιστική δράση σε όλη την Ελλάδα και την απλώνουμε στην Ευρώπη, με έναν αντιφασιστικό Σεπτέμβρη. Διεκδικούμε το διήμερο 18-19 Σεπτέμβρη να πάρει τη μορφή της Πανεργατικής δράσης και του ξεσηκωμού στην εκπαίδευση με αποχές και καταλήψεις, να συνδεθεί με τον αγώνα κατά των απολύσεων και της φτώχειας, κατά των Μνημονίων της καταστροφής που προωθεί η συγκυβέρνηση».

Στις 29 Αυγούστου, πολιορκούμε με αντιφασιστικές συγκεντρώσεις τις τελετές ορκωμοσίας των νέων δημοτικών και περιφερειακών συμβουλίων όπου έχουν εκλεγεί νεοναζί. Με σύνθημα «Όχι στα Μνημόνια της φτώχειας και του ρατσισμού, όχι στο νεοναζισμό».

Από τις 29 Αυγούστου μέχρι τις 18 Σεπτέμβρη, οργανώνουμε σε γειτονιές τοπικές εκδηλώσεις. Σε εργασιακούς χώρους, σχολεία και πανεπιστήμια με εκδηλώσεις οργανώνουμε πανεργατική και πανεκπαιδευτική αντιφασιστική δράση για τις 18-19 Σεπτέμβρη.

Στις 18 Σεπτέμβρη, πλημμυρίζουμε το Κερατσίνι, την πρώην οδό Π. Τσαλδάρη και τώρα Παύλου Φύσσα με μια μεγάλη Παναττική αντιφασιστική συγκέντρωση και πορεία.

Στις 19 Σεπτέμβρη καλούμε σε συμμετοχή στην αντιφασιστική συναυλία που οργανώνει η κίνηση ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ, η κίνηση των φίλων και της οικογένειας του Παύλου Φύσσα...

Να μην αποφυλακιστούν

Απαιτούμε να σταματήσει η κωλυσιεργία και να οριστεί η δίκη των νεοναζι δολοφόνων, των υπεύθυνων για τους φόνους, τα μαχαιρώματα, τα πογκρόμ και τις επιθέσεις σε γειτονιές ώστε να μην αποφυλακιστούν με τη παρέλευση του δεκαοκτάμηνου προσωρινής κράτησης.

Στις 11-12 Οκτώβρη η ΚΕΕΡΦΑ οργανώνει την Πανελλαδική της συνέλευση με συμμετοχή ακτιβιστών, συνδικαλιστών, δημοτικών συμβούλων, ανθρώπων των Γραμμάτων και των Τεχνών, αγωνιστών από τα σχολεία, τις σχολές και τις γειτονιές που έδωσαν μάχες ενάντια στο

ρατσισμό και τους νεοναζί. Συζητάμε τις δράσεις, συντονιζόμαστε πανελλαδικά και πανευρωπαϊκά.

Στη Διεθνή Συνάντηση στις 12 Οκτώβρη έχουν προσκληθεί κινήματα από όλη την Ευρώπη. Συζητάμε την διεθνή απάντηση στις προκλήσεις των νεοναζιστικών και ρατσιστικών ξενόφοβων κομμάτων που κατέγραψαν άνοδο στις ευρωεκλογές. Μετά τις πετυχημένες δράσεις «19 Γενάρη-Αθήνα πόλη αντιφασιστική» και «22 Μάρτη-παγκόσμια μέρα κατά του ρατσισμού και του φασισμού», στηρίζουμε το κάλεσμα για νέα διεθνή κινητοποίηση στις 21 Μάρτη 2015 που έχει υιοθετήσει η «Κίνηση Ενωθείτε Ενάντια στο Φασισμό» της Μ. Βρετανίας».

Γιώργος Πίττας

ΜΑΡΟΥΣΙ “Δεν θα ησυχάσουμε μέχρι να τα κλείσουν”

Με μια μαζική διαδήλωση συνεχίστηκαν την Πέμπτη 24/7, οι κινητοποιήσεις ενάντια στο άνοιγμα γραφείων της Χρυσής Αυγής στο Μαρούσι. Περισσότεροι από 1500 αντιφασίστες κι αντιφασίστριες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα των φορέων, σωματείων, οργανώσεων και συλλογικοτήτων της αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου.

Με οργανωμένη παρουσία και πανό συμμετείχαν η ΚΕΕΡΦΑ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καταλήψεις και στέκια της ευρύτερης περιοχής, δημοτικά σχήματα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς όπως το “Εκτός των Τειχών” από το Μαρούσι και η “Ρήξη και Ανατροπή στο Ν. Ηράκλειο” και δεκάδες μέλη σωματείων και φορέων της περιοχής με κοινό μπλοκ.

Πρόκειται για την τρίτη και πιο μαζική κινητοποίηση στις δυο βδομάδες ύπαρξης των ναζιστικών γραφείων, καθώς από την πρώτη μέρα ανοίγματος τους, ένας ευρύτατος συντονισμός αγωνιστικών δυνάμεων, έχει κάνει σαφές ότι οι φασίστες είναι ανεπιθύμητοι και στο Μαρούσι.

“Είμαστε εδώ με την αριστερή ριζοσπαστική κίνηση Εκτός των Τειχών και συνδιοργανώνουμε τη σημερινή διαδήλωση μαζί με φορείς και συλλογικότητες ενάντια στα γραφεία και τη

δράση των νεοναζι στη γειτονιά μας” μας είπε ο Δημήτρης Πολυχρονιάδης, δημοτικός σύμβουλος Αμαρουσίου. “Προηγήθηκε η κινητοποίηση στις 11/7, τη μέρα που οι φασίστες άνοιγαν στα κρυφά τα γραφεία τους. Στόχος μας να τα κλείσουν, όπως έγινε και στο Ν. Ηράκλειο. Δεν θα ησυχάσουμε, θα συνεχίσουμε και θα κλιμακώσουμε μέχρι να το καταφέρουμε”.

Η διαδήλωση έφτασε σε μικρή απόσταση από τα γραφεία της Χ.Α, τα οποία ως συνήθως προστατεύονταν από διμοιρίες των ΜΑΤ κι επέστρεψε στο σταθμό του ΗΣΑΠ. Ανάμεσα στα άλλα, χαρακτηριστικό ήταν το σύνθημα “Από το Μαρούσι ως τη Μανω-

λάδα, τσακίστε τους φασίστες σε όλη την Ελλάδα”.

“Εχουμε δηλώσει την θέση μας σαν οργανωμένοι οπαδοί της Νέας Ιωνίας! ΕΧΘΡΟΣ μας ο φασισμός εντός και εκτός των γηπέδων!” μας είπε ο Τόλης από τους φιλάθλους Refugees της Ν. Ιωνίας, που επίσης παρευρέθηκαν στη διαδήλωση. “Σε κάθε σημείο που ανοίγουν γραφεία, χτυπούν μετανάστες κι αριστερούς συντρόφους μας. Είμαστε εδώ για να τους σταματήσουμε και θα συνεχίσουμε μέχρι τη νίκη. Θα τους κλείσουμε και το τελευταίο γραφείο τους” δήλωσε ο Ατεζάζ Ολχάκ μέλος της Πακιστανικής Κοινότητας.

“Αφού τους διώξαμε από το Ηράκλειο, οι χρυσαιγίτες προσπαθούν να πατήσουν ξανά πόδι και να τρομοκρατήσουν, αυτή τη φορά στο Μαρούσι” είπε στην Εργατική Αλληλεγγύη, ο Ορέστης Ηλιάς, μέλος της ΚΕΕΡΦΑ και δημοτικός σύμβουλος Βριλησίων. “Δεν πρόκειται για ζήτημα του κόσμου στο Μαρούσι, αλλά όλου του κόσμου στα βόρεια προάστια. Οι συλλογικότητες και οι φορείς που καλούν σήμερα στη διαδήλωση χρειάζεται να εντείνουν τη μάχη για να κλείσει η γιάφκα των ναζί”.

Στέλιος Μιχαηλίδης

Ερωτήματα για το θάνατο στην Αμυγδαλέζα

Ερωτήματα σε σχέση με τις συνθήκες θανάτου του 52χρονου μετανάστη Μοχάμεντ Αχμάντ Φαρούκ από το Πακιστάν στις 22/07 στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Αμυγδαλέζας θέτει σε ανακοίνωσή της η ΚΕΕΡΦΑ που καταγγέλλει ανάμεσα σε άλλα ότι ο μετανάστης μεταφέρθηκε με αστυνομικό βαν στο νοσοκομείο Αγία Όλγα:

«Ρωτάμε λοιπόν τους αρμόδιους Υπουργούς Προστασίας Του Πολίτη και Υγείας τα εξής:

Προς τον Υπουργό ΠΡΟΠΟ Κικίλια: από πότε γίνεται διαμετακομιδή πτωμάτων με αστυνομικά βαν; Γιατί δέχτηκαν οι άνδρες της ΕΛΑΣ να μεταφέρουν τη σορό του Μοχάμεντ Αχμάντ Φαρούκ αντί να κληθεί το ΕΚΑΒ; Ήταν τελικά ζωντανός ή νεκρός ο Μοχάμεντ Αχμάντ Φαρούκ όταν μπήκε στο αστυνομικό όχημα για να μεταφερθεί από την Αμυγδαλέζα στο νοσοκομείο Αγία Όλγα; Προς τον Υπουργό Υγείας Βορίδη: για ποιο λόγο “κύκλοι” του Υπουργείου διέρρευσαν την ψευδή πληροφορία ότι ο Μοχάμεντ Αχμάντ Φαρούκ μεταφέρθηκε (ήδη νεκρός) από το ΕΚΑΒ, συγκαλύπτοντας έτσι την μετακομιδή με αστυνομικό βαν; Κλήθηκε τελικά ποτέ το ΕΚΑΒ για να παραλάβει τον Μοχάμεντ Αχμάντ Φαρούκ ή για να βοηθήσει στη σωτηρία του;».

Στο εντευκτήριο της Βουλής ο Σαμαράς - τι ειρωνεία αλήθεια, αμέσως μετά την λήξη της επετειακής εκδήλωσης για τα 40 χρόνια από την αποκατάσταση της Δημοκρατίας - καθισύχαζε τους βουλευτές του ότι δεν πρόκειται να πάει σε πρόωρες εκλογές γιατί «φαίνεται πως πιάνουμε το όριο των 180 βουλευτών».

Πρόκειται για τον πρωθυπουργό μιας κυβέρνησης που έχει καταστρατηγήσει κάθε έννοια αστικής δημοκρατίας, κυβερνώντας με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου και επεκτείνοντας τα θερινά τμήματα, προκειμένου να καταφέρει να περνάει στη ζούλα τα νομοσχέδια που επιβάλλουν η τρόικα και η ελληνική άρχουσα τάξη. Νομοσχέδια λαιμητόμους όπως αυτό που ξεπουλάει τη ΔΕΗ ή το «πολυνομοσχέδιο με τα προαπαιτούμενα» που πάει για ψήφιση στις 8 Αυγούστου προκειμένου να εκταμιευτεί μια ακόμη «υπό-δόση».

Όμως η κυβέρνηση δυσκολεύεται να συγκεντρώσει τις απαραίτητες πλειοψηφίες, ακόμα και στα θερινά τμήματα. Αναγκάστηκε να αποσύρει το νομοσχέδιο για τον αιγιαλό για να συμπεριλάβει ένα μέρος του στο πολυνομοσχέδιο, ενώ όσον αφορά στο δασικό νομοσχέδιο που ακολουθεί, ακόμα και η πρόεδρος της Επιτροπής Περιβάλλοντος της Βουλής και βουλευτής της ΝΔ το καταγγέλλει για αντισυνταγματικές διατάξεις. Η συνοχή των κοινοβουλευτικών ομάδων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ βρίσκεται στο ναδίρ, αλλά αυτό είναι το λιγότερο.

Αβεβαιότητα

Την αισιοδοξία του Σαμαρά ήρθε να υποσκάψει η τριμηνιαία έκθεση του ίδιου του Γραφείου Προϋπολογισμού της Βουλής σε ένα εκτενές κείμενο, το οποίο εμπεριέχει όλες τις αρνητικές εκτιμήσεις από τις πρόσφατες εκθέσεις του ΔΝΤ, του ΟΟΣΑ, και στο οποίο ομολογείται σε ανήσυχο τόνο ότι για το success story της κυβέρνησης «οι πηγές της αβεβαιότητας είναι πολλές».

Διατυπώνεται ρητά ότι η Ελλάδα είτε θα πρέπει να προσφύγει στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότη-

Σύνταγμα 28/7
Φωτό: Μάριος Λώλος

Η δύναμη είναι στους αγώνες

τας υπογράφοντας ακόμα ένα μνημόνιο μέτρων, είτε θα συνεχίσει να δανείζεται από τις διεθνείς αγορές με μεγαλύτερο επιτόκιο εφαρμόζοντας από μόνη της ένα μόνιμο μνημόνιο.

«Θα χρειαστούμε ένα δικό μας μνημόνιο που να έχουμε διαπραγματευτεί με τους έλληνες πολίτες. Ένα μνημόνιο που να έχει ένα βαθμό εσωτερικής νομιμοποίησης» όπως είπε χαρακτηριστικά ο υπουργός απολύσεων Κυριάκος Μητσοτάκης σε πρόσφατη δήλωσή του στους Φαϊνάνσιαλ Τάιμς προσθέτοντας με περιβόητο θράσος ότι «οι έλληνες είναι περιβόητοι ατομιστές, αλλά λόγω της κρίσης έχουν αναγκαστεί να συνεργάζονται περισσότερο».

Πράγματι συνεργάζονται περισσότερο, αλλά μεταξύ τους - όχι με τον ίδιο και την άπληστη τάξη που εκ-

προσωπεί. Η εργατική τάξη, προσαθεί, συνεργάζεται, συντονίζεται και συγκρούεται με την άχρηστη τάξη των Μητσοτάκηδων.

Και το κάνει, ξεπερνώντας αρκετές φορές τα εμπόδια που βάζουν η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αλλά και οι ηγεσίες της ρεφορμιστικής αριστεράς που μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα κάνουν λόγω για αγωνιστική «κόπωση», όπως ο Τσίπρας στην τελευταία του συνέντευξη στην Εποχή.

Αλήθεια, μοιάζουν κουρασμένες οι καθαρίστριες του Υπουργείου Οικονομικών; Μοιάζουν κουρασμένοι οι απολυμένοι και οι «διαθέσιμοι»; Οι νοσηλευτές, οδοκαθαριστές και λοιποί εργαζόμενοι του δημοσίου που σπάνε στην πράξη την «αξιολόγηση»; Είναι κουρασμένοι οι εργάτες στον ιδιωτικό τομέα που διεκδικούν

να έχουν σωματεία και μισθούς, από την COSCO μέχρι τους μπαγκλαντεσιανούς εργάτες γης στη Μανωλάδα και τις καθαρίστριες του εργολαβικού συνεργείου στο Δρομοκαίτειο;

Παράδειγμα

Δεν υπάρχει πιο τρανταχτό παράδειγμα αγωνιστικής ανάτασης από τις χιλιάδες του κόσμου που πλημμύρισαν το Σύνταγμα στη συναυλία το βράδυ της 28ης Ιουλίου -που πλημμύρισε με τη σειρά του από αλληλεγγύη όχι μόνο για τις καθαρίστριες αλλά για όλα τα κομμάτια που παλεύουν φτάνοντας μέχρι τους Παλαιστίνιους στη Γάζα και τους εργάτες γης στη Μανωλάδα.

Η μόνη απάντηση στο ζοφερό μέλλον που πάνε να μας επιβάλουν Σαμαράδες και Μητσοτάκηδες δεν είναι η αναζήτηση «πλατύτερων συμμαχιών» στην Βουλή και η αναμονή των εκλογών. Είναι η κλιμάκωση του αγώνα με απεργίες και ο συντονισμός από τα κάτω, για να φέρουμε την δική μας εργατική, αντικαπιταλιστική ανατροπή στα αδιέξοδα του συστήματος.

Πλημμύρισε το Σύνταγμα

Πλημμύρισε το Σύνταγμα από τους συμπαραστάτες που ξεπέρασαν τους 20.000 την Δευτέρα 28/7 στην τεράστια συγκέντρωση και συναυλία αλληλεγγύης στις αγωνιζόμενες καθαρίστριες που κλείνουν 10 μήνες αγώνα και σχεδόν 3 μήνες στο δρόμο με τις σκηνές τους, εκεί έξω από το Υπ.Οικ. στην Καραγεώργη Σερβίας. Τη συναυλία οργάνωσε ο ρ/σ “Στο Κόκκινο” και η “Αλληλεγγύη για όλους”.

Σε μια πρωτοφανή αντικυβερνητική έκρηξη οργής, αλλά και περηφάνιας και αγωνιστικής αισιοδοξίας, οι χιλιάδες κόσμου αποθέωσαν τις καθαρίστριες που με τα κόκκινα γάντια στα χέρια και υψωμένες τις γροθιές έστειλαν για άλλη μια φορά μήνυμα αντίστασης και ανυπακοής.

“Προσπαθούν με την καταστολή να μας τρομοκρατήσουν και να μας στείλουν σπίτι μας. Όμως εμείς δεν θα σταματήσουμε γιατί η δική μας νίκη θα είναι νίκη όλων μας. Η παρουσία σας σήμερα, αλλά και οι χιλιάδες συνοδοιπόροι μας όλον αυτόν τον καιρό, μας δίνουν τεράστια δύναμη. Υποσχόμαστε πως δεν πρόκειται να σταματήσουμε αυτόν τον αγώνα αν δεν πάρουμε τις δουλειές μας πίσω. Η δουλειά είναι δικαίωμα και δεν πρόκειται να τους χαρίσουμε τα δικαιώματά μας”, ανέφερε από το μικρόφωνο και μέσα σε αποθέωση εκ μέρους των καθαριστριών η **Βαγγελία Αλεξάκη**.

Δίπλα στις καθαρίστριες βρέθηκαν οι διαθέσιμοι εκπαιδευτικοί, οι διαθέσιμοι του ΥΠΕΚΑ, η ΠΟΣΠΕΡΤ και οι Σχολικοί Φύλακες που και αυτοί έχουν στήσει το κέντρο αγώνα τους δίπλα στις καθαρίστριες στην Καρ. Σερβίας.

“Για τα παιδιά είμαι η κυρία Μαρία και είμαι σχολικός φύλακας. Ήμουν μια ήσυχη μαμά, μια ήσυχη εργαζόμενη. Δεν ήμουν ο άνθρωπος που είχε μάθει να είναι στο δρόμο. Είμαι μια απλή κυρία που καθόταν και φύλαγε και τα παιδιά της και τα παιδιά των άλλων.

Η σημερινή συγκέντρωση είναι ένα μικρό δείγμα από όλους αυτούς που θα μαζευτούν όταν γίνει κάτι έκτακτο. Υπάρχουν πολλές ψυχές ακόμα που φυλάνε τις δυνάμεις τους γιατί είναι πια πολύ χτυπημένοι.

Συνέχεια στη σελίδα 9

Νέο τεύχος

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ **ευχαριστούμε!**

Στα 121.284 ευρώ κλείνει η οικονομική εξόρμηση της Εργατικής Αλληλεγγύης με τα 6.280 ευρώ που συγκεντρώθηκαν τη βδομάδα που πέρασε. Ευχαριστούμε τις φίλες και τους φίλους της εφημερίδας, τις συντρόφισσες και τους συντρόφους, που ενίσχυσαν προσωπικά, γράφτηκαν συνδρομητές, βοήθησαν να μαζευτούν λεφτά σε κάθε χώρο και γεπονιά και να υπερκαλύψουμε τον αρχικό στόχο των 120.000 ευρώ. Ευχαριστούμε, επιπλέον, τα συνδικάτα που ενίσχυσαν με τις συνδρομές τους. Ευχαριστούμε για τις ενισχύσεις που έφτασαν την περασμένη βδομάδα: 150 ευρώ Μιχάλης Κ., Δημήτρης Ρ. 120 ευρώ, Χρύσα Κ. 80, Λευτέρης Α. 60, Εμμανουέλα Τ. 50, Μύρωνας Μ. 40, Δήμητρα Κ. 30, Νεκτάριος Χ. 25, από 20 ευρώ Δήμητρα Κ., Θάλεια Γ., Νι-

κηφόρος Π., Αγγέλα Χ., Δήμητρα Τ., Νίκος Π., Γιάννης Π., από 15 ευρώ Γιάννης Μ., Νένα Π., Χρήστος Ζ., Μαρία Έλενα Μ., από 10 ευρώ Κυριάκος Α., Νίκος Χ., Λάκης Κ., Λίλιαν Μ., Μελίνα Π., Μαρία Ε., Γιούλη Κ., Ράνια Κ., Μαρία Γ., Αργύρης Μ., Ζιάντ Β., Γιάννης Μ., Λίτσα Α. Ευχαριστούμε επίσης τους Εύη Τ., Γιώργος Κ., Κώστας Κ., Μρίνος Τ., Νίκος Σ., Κώστας Τ., Δέσποινα Σ., Δημήτρης Θ., Χρήστος Γ. και Νίκος Κ. που γράφτηκαν συνδρομητές στην Εργατική Αλληλεγγύη και στο περιοδικό Σοσιαλισμός από τα κάτω.

Συνεχίστε να στέλνετε τις ενισχύσεις και τις επόμενες μέρες. Είναι απαραίτητες για να συνεχίσουμε στην πρώτη γραμμή όλων των μαχών σ’ αυτό το καυτό καλοκαίρι.

Κλιμάκωση με απεργίες να θάψουμε την “αξιολόγηση”

Αναβλήθηκε για την Πέμπτη 31/7 στις 12μεσ η εκδίκαση της έφεσης της ΑΔΕΔΥ ενάντια στην απόφαση που έβγαζε παράνομη την απεργία-αποχή από την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων. Το Εφετείο διέκοψε ώστε να μελετηθεί η παρέμβαση υπέρ της ΑΔΕΔΥ που έκανε ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθήνας.

“Η εξέλιξη αυτή, εκ των πραγμάτων, οδηγεί σε αδιέξοδο τις έως τώρα κινήσεις του ΥΔΜΗΔ δεδομένου ότι την ίδια μέρα λήγει και η προθεσμία υποβολής των φύλλων αυτοαξιολόγησης”, τονίζεται σε ανακοίνωση που εξέδωσε αμέσως μετά την ανακοίνωση της αναβολής η ΑΔΕΔΥ τονίζοντας πως “συνεχίζεται κανονικά η Απεργία- Αποχή από τις διαδικασίες της αξιολόγησης”.

Από το πρωί εκατοντάδες εργαζόμενοι από πολλούς και διάφορους χώρους του δημόσιου βρέθηκαν έξω

Υπουργείο Υγείας 23 Ιουλίου

από τα δικαστήρια. Από περιφέρειες και υπουργεία, εκπαιδευτικοί και νοσοκομειακοί επωφελούμενοι από την στάση εργασίας βρέθηκαν στην Ευελπίδων.

“Μετά την μαζική σε πανελλαδικό επίπεδο ανταρσία από το σύνολο σχεδόν των δημόσιων υπάλληλων ενάντια στην μνημονιακή αξιολόγηση, κάθε μέρα που περνάει φθάνουν όλο

και περισσότερα μηνύματα συμπαράστασης και συμμετοχής από δεκάδες πρωτοβάθμια σωματεία αλλά και ομοσπονδίες του δημόσιου τομέα οι οποίες ανακοινώνουν πως τα μέλη τους παραδίδουν μαζικά τα αξιολογώχαρτα στα συνδικαλιστικά τους όργανα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η ΠΟΕ-ΔΟΥ, η ομοσπονδία των εφοριακών, που ενώ αρχικά δεν συμμετεί-

χε στην απεργία της αποχής από την αξιολόγηση, άλλαξε την απόφασή της και συμμετέχει στην απεργία. Ακόμα και στο ίδιο το υπουργείο του Μητσοτάκη, το ΥΔΜΗΔ, δεν έχουν παραδοθεί τα αξιολογώχαρτα. Ταυτόχρονα δεν έχουν παραδοθεί σχεδόν από πουθενά οι επιμερισμοί και οι ποσότητες που θα έκαναν οι διευθυντές των υπηρεσιών, παρασυρμένοι και αυτοί από το κύμα ανυπακοής”, τονίζει ο **Κώστας Πίπτας**, γραμματέας Ομοσπονδίας εργαζόμενων ΥΠΑΝ (τομέας βιομηχανίας).

“Το τεράστιο αυτό κύμα ανυπακοής είναι τόσο δυνατό, μαζικό και ενωτικό που έχει αναγκάσει ακόμα και τους υπουργούς της συγκυβέρνησης να παραμιλάνε έχοντας δημιουργήσει τεράστιες τριβές. Ο Ντινόπουλος παζαρεύει για να μην βρεθεί αντιμέτωπος με την ΠΟΕ-ΟΤΑ, η Χριστοφιλοπούλου υφυπουργός του Μητσοτάκη δηλώνει πως δεν πρόκει-

ται να υπάρξουν πειθαρχικές διαδικασίες.

Δεν είναι η στιγμή να κάνουμε πίσω γιατί δεν έχουμε εμπιστοσύνη σε κανέναν από αυτούς και στις υποσχέσεις τους. Είναι ακριβώς η στιγμή που το κίνημα αυτό μπορεί και πρέπει να είναι ακόμα πιο έντονο και μέσα στον Αύγουστο.

Η ΑΔΕΔΥ θα πρέπει να είναι έτοιμη να κηρύξει άμεσα απεργιακές κινητοποιήσεις για να μην περάσουν τα μέτρα όποια και αν είναι η απόφαση του δικαστηρίου την Πέμπτη, αλλά και οι ομοσπονδίες θα πρέπει να είναι έτοιμες για να πάρουν στα χέρια τους αν χρειαστεί την κήρυξη απεργιών με Γενικές Συνελεύσεις στην βάση. Είναι η στιγμή να δώσουμε αυτή τη μάχη και να συγκρουστούμε με την αδύναμη μνημονιακή κυβέρνηση μειοψηφίας των Σαμαρά-Βενιζέλου”.

Κυριάκος Μπάνος

Σε αναβρασμό τα νοσοκομεία

Αντιπροσωπείες από 100 Σωματεία Εργαζομένων Νοσοκομείων και Κέντρων Υγείας πραγματικά από όλα τα μήκη και τα πλάτη της χώρας, συγκεντρώθηκαν την Τετάρτη 23/7, έξω από το υπουργείο Υγείας, στα πλαίσια της 5ωρης στάσης εργασίας που είχε κηρύξει η ΠΟΕ-ΔΗΝ. Ένας ένας τα μέλη των σωματείων πέρναγαν για αρκετή ώρα από το μικρόφωνο επιβεβαιώνοντας το καθολικό μπλοκάρισμα της αξιολόγησης στο σύνολο σχεδόν των νοσοκομείων. Σε ένα κάδο σκουπιδιών με αναμμένη φωτιά καίγονταν συμβολικά τα φύλλα αξιολόγησης.

“Η Κρήτη έχει αξιολογήσει την κυβέρνηση και θα τη στείλει στο σπίτι. Το 100% των συναδέλφων έχει παραδώσει τα χαρτιά αξιολόγησης στο σωματείο” μετέφερε ο εκπρόσωπος από το **νοσοκομείο του Λασιθίου**. “Να το ακούσουν καλά ο Βορίδης, ο Μητσοτάκης, η κυβέρνηση και η Τρόικα ότι οι εργαζόμενοι στο ΠΑΓΝΗ, καθολικά απορρίπτουν την αξιολόγηση” τόνισε ο εκπρόσωπος του **Πανεπιστημιακού νοσοκομείου του Ηρακλείου**.

Σύσκεψη του Συντονιστικού Νοσοκομείων, ακολούθησε μετά το τέλος της συγκέντρωσης με συμμετοχή εργαζομένων από το **Γεννηματά**, το **Αγ. Όλγα**, τον **Ευαγγελισμό**, τον **Αγ. Σάββα**, το **Αγλ. Κυριακού**, το **ΨΝΑ**, το **Ογκολογικό της Κηφισιάς**, το **Δρομοκαΐτειο**, το **Αττικό**, το **Φλέμινγκ** και το **Θριάσιο**.

“Καλούμε ΠΟΕΔΗΝ ΟΕΝΓΕ ΑΔΕΔΥ, να αποφασίσουν απεργία και απεργιακή συγκέντρωση για την Πέμπτη 31/7 τελευταία μέρα της αυτοαξιολόγησης. Οργανώνουμε μαζική ανοιχτή συνέλευση του Συντονιστικού των νοσοκομείων στην τελευταία βδομάδα του Αυγούστου. Παλεύουμε να κλιμακώσουμε με νέες απεργιακές κινητοποιήσεις διαρκείας στην υγεία και συντονισμό των νοσοκομείων με τους υπόλοιπους κλάδους του δημόσιου τομέα για να ξηλώσουμε αξιολόγηση απολύσεις περικοπές” αναφέρει ανάμεσα σε άλλα η απόφασή του Συντονιστικού.

Στον **Άγ.Σάββα** πάνω από το 95% του προσωπικού έχει παραδώσει στο σωματείο τα φύλλα αξιολόγησης. Οι κινητοποιήσεις του κόσμου στα νοσοκομεία με τις συνελεύσεις, τις καθημερινές συγκεντρώσεις, τις απεργίες κι όλες τις δράσεις, έχει οδηγήσει το τελευταίο τρίμηνο τον υπουργό και την κυβέρνηση σε αδιέξοδο.

Αυτή τη στιγμή προσπαθούν να τρομοκρατήσουν. Η τρομοκρατία όμως δεν περνάει και οι εργαζόμενοι απορρίπτουν καθολικά την αξιολόγηση. Στο νοσοκομείο μας έχουμε καθημερινές στάσεις εργασίας. Συμμετείχαμε με μεγάλη συμμετοχή σε όλες τις απεργιακές κινητοποιήσεις με αποκορύφωμα τις 9/7 που είχαμε πάνω από το 60% συμμετοχή στην απεργία. Οι εργαζόμενοι μπορούν να κλιμακώσουν με απεργίες όχι μόνο για να μπλοκάρουν τον νόμο των μαζικών απολύσεων αλλά για να στείλουν την κυβέρνηση στα σκουπίδια. Για να τελειώνουμε με όλους αυτούς που θέλουν να διαλύσουν τα νοσοκομεία. Οι δυνάμεις και οι εργαζόμενοι που συσπειρώνονται στο Συντονιστικό των Νοσοκομείων, διεκδικούμε νέα απεργιακή κλιμάκωση αρχής γενομένης από τη Δευτέρα 28/7, που είναι το δικαστήριο της ΑΔΕΔΥ.

Κώστας Καταραχιάς

Η αξιολόγηση θα μείνει στα (καμένα) χαρτιά

Καθαρίστριες Δρομοκαΐτειου

Μαζί με τους υγειονομικούς, έξω από το υπουργείο, βρέθηκαν και οι αγωνιζόμενοι σχολικοί φύλακες, ενώ μεγάλο χειροκρότημα απέσπασαν οι καθαρίστριες του Δρομοκαΐτειου. Η **Τζένη Σαμουήλ**, καθαρίστρια στο Δρομοκαΐτειο μίλησε στην Εργατική Αλληλεγγύη: “Δώσαμε έναν αγώνα ενάντια σε μια εργολαβική εταιρία καθαρισμού η οποία καταπατούσε τα συμφέροντά μας και μας απειλούσε. Εμείς είπαμε ότι θα παλέψουμε μέχρι τέλους. Καταφέραμε και τη βγάλαμε έκπτωτη κι αυτή μας έστειλε καθαρά εκδικητικά σε δουλειές στη Ν. Μάκρη, στο Κορωπί κλπ ώστε να μην μπορούμε να πάμε εντός τριών ημερών και να χάσουμε ακόμα και το ταμείο ανεργίας. Μας το είπαν άλλωστε ότι ούτε στο ταμείο ανεργίας δεν θα μπορούμε με αυτά που θα μας κάνουν. Εμείς δεν υποχωρήσαμε. Ήρθε η άλλη εταιρία κι ενώ έλεγε ότι δεν μπορεί να μας προσλάβει, αυτή τη στιγμή έχουμε δικαιωθεί και διαπραγματευόμαστε κανονικά την πρόσληψή μας και οι 30 καθαρίστριες. Αν διαψευστούμε, ξανά θα είμαστε στο δρόμο”.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ

Πανελλαδική συνέλευση στις 28/9

Με πανελλαδική συνέλευση την Κυριακή 28 Σεπτέμβρη στις 11πμ στην αίθουσα της Πανηπειρωτικής (Κλεισθένους 15, πίσω από το δημαρχείο της Αθηνάς) συνεχίζει την προσπάθεια για την καλύτερη οργάνωση των αγώνων από τα κάτω ο Συντονισμός Ενάντια σε Κλεισίματα, Διαθεσιμότητες, Ιδιωτικοποιήσεις και Εργολαβίες. Όπως αναφέρει στην ανακοίνωσή του:

“Η σύγκρουση με τη βάρβαρη κυβέρνηση των μνημονίων συνεχίζεται. Η μαζική αντίσταση στην αξιολόγηση έχει οδηγήσει την μνημονιακή κυβέρνηση σε αδιέξοδο. Την ίδια στιγμή οι καθαρίστριες του υπ. Οικονομικών, οι σχολικοί φύλακες, οι καθηγητές, οι διαθέσιμοι των υπουργείων συνεχίζουν τον αγώνα τους, στο κέντρο αγώνα στην Κ. Σερβίας. Οι εργαζόμενοι στην ΕΡΤ έχουν ξεπεράσει τον ένα χρόνο αγωνιζόμενοι, δίνοντας φωνή σε όλους τους μαχόμενους κλάδους. Οι συμβασιούχοι του δήμου της Αθήνας για να μην απολυθούν 850 απο αυτούς. Οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες για να αποτρέψουν τις χιλίες απολύσεις από τον κλάδο.

Δίπλα τους δίνουν μάχες και οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα. Οι εργαζόμενοι στην Κοκα Κόλα δίνουν μάχη για τις δουλειές τους σχεδόν ένα χρόνο. Οι εργαζόμενοι στο εμπόριο παλεύουν και απεργούν για να μη καταργηθεί η κυριακάτικη αργία. Πάνω απ’ όλα, στην Cosco οι εργαζόμενοι απέργησαν και κέρδισαν μια μεγάλη μάχη, στήνοντας για πρώτη φορά σωματείο στο χώρο. Κέρδισαν τα βαρέα και ανθυγιεινά, την υπογραφή συλλογικής σύμβασης, μέτρα γαι την ασφάλεια. Σε ένα χώρο που δίκαια χαρακτηρίζονταν κότεργο οι εργαζόμενοι κέρδισαν μια μεγάλη νίκη...

Σε αυτά τα πλαίσια ο Συντονισμός καλεί σε πανελλαδική συνέλευση. Για να βρεθούμε μαζί, όλοι όσοι δώσαμε τις μάχες όλους τους προηγούμενους μήνες ενάντια στην μνημονιακή συγκυβέρνηση. Να συζητήσουμε για τις προσπάθειές μας αλλά και να συντονίσουμε και να οργανώσουμε τα επόμενα βήματά μας σε ένα καυτό φθινόπωρο αγώνων αντίστασης και ανατροπής».

Οι εργάτες οργανώνονται

Η γενική συνέλευση των εργαζομένων της COSCO στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά

COSCO

“Αυτό που μας οδήγησε στην πρώτη μας απεργία και μετέπειτα στη συγκρότηση του σωματείου μας, ήταν το ότι η κατάσταση που ζούσαμε καθημερινά στο χώρο εργασίας μας είχε φτάσει στο απροχώρητο.

Δεν μπορούσαμε πια να βλέπουμε να γίνονται καθημερινά εργατικά ατυχήματα τα οποία δεν καταγράφονταν πουθενά και οι χτυπημένοι να μεταφέρονται με ιδιωτικά αυτοκίνητα στα νοσοκομεία. Όποιος διεκδικούσε να καταγραφεί σαν εργατικό ατύχημα μπορεί να έχανε και τη δουλειά του. Ο κόσμος είχε απελπιστεί, φοβότανε και δεν μιλούσε γιατί είχε το φόβο της απόλυσης και της ανεργίας. Ένα πρωί δεν άντεξα. Ζήτησα ένα ραντεβού με τον διευθυντή. Εκείνος με απείλησε ότι θα χάσω τη δουλειά μου και μάλιστα μου είπε: “φέρε μου έστω και έναν που να έχει παράπονα”. Του απάντησα “θα σου φέρω 100”. Την άλλη μέρα ξαναπήγαμε μια ομάδα συναδέλφων, αλλά αυτή τη φορά είχαμε συνεννοηθεί ότι το Λιμάνι θα κλείσει για απεργία. Βάλαμε μία αλυσίδα στην πόρτα και δεν μπήκε κανένας για δουλειά. Έτσι άρχισαν τα πράγματα.

Το σωματείο φτιάχτηκε βάσει συνέλευσης όλου του κόσμου. Στη Γενική Συνέλευση που έγινε

Ένα νέο σωματείο που φέρνει τον αέρα και την αισιοδοξία της νίκης, προστέθηκε στις δυνάμεις του Εργατικού Κέντρου Πειραιά και γενικότερα στις δυνάμεις του εργατικού κινήματος. Λίγες μόλις μέρες μετά τη νικηφόρα απεργία των εργαζομένων στην προβλήτα της Cosco, ξεκίνησαν οι διαδικασίες για τη δημιουργία σωματείου. Την Τετάρτη 23/7 όλοι οι εργαζόμενοι στο ιδιωτικό Λιμάνι του ΟΛΠ προχώρησαν σε γενική συνέλευση στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά, όπου συζητήσαν και αποφάσισαν συλλογικά τα άρθρα του καταστατικού του σωματείου τους. Την επόμενη μέρα εξέλεξαν το διοικητικό τους συμβούλιο και αμέσως μετά προχώρησαν σε συνάντηση με την εργοδοσία. Η Εργατική Αλληλεγγύη μίλησε με τον **Μιχάλη Γρηγοράκο**, εκλεγμένο στο 15μελές Διοικητικό Συμβούλιο του σωματείου.

την Τετάρτη 23/7 συμμετείχαν πάνω από 300 άτομα. Ήρθε πάνω από το μισό Λιμάνι. Εκεί ψηφίσαμε να ιδρυθεί το σωματείο. Την επόμενη μέρα έγιναν οι εκλογές. Ψήφισαν περίπου 340 άτομα. Έβαλαν υποψηφιότητα 35 άτομα. Εκλέχθηκαν οι 15 πρώτοι και από αυτούς οι 5 αποτελούν την επιτροπή. Τώρα περιμένουμε και την έγκριση του πρωτοδικείου για να είμαστε νόμιμοι 100%.

Μετά τις εκλογές κάναμε αμέσως συνάντηση με την εργοδοσία. Αποδεχτήκανε τα αιτήματά μας, παρόλο που δεν θέλανε να ιδρυθεί το σωματείο. Από δω και πέρα είμαστε στις διαδικασίες να εφαρμόσουμε τα αιτήματα του κόσμου. Όπως η ΣΣΕ, η ένταξη στα ΒΑΕ, να δηλώνονται τα εργατικά ατυχήματα, να ανέβει το ημερομίσθιο, να πληρώνονται τα Σαββατοκύριακα, οι αργίες, ο καθένας δηλαδή να αμοίβεται σύμφωνα με αυτό που πρέπει.

Το σωματείο μας είναι κλαδικό. Συμμετέχουν εργάτες, οδηγοί και χειριστές που ενώθηκαν κάτω από την ίδια ομπρέλα. Είναι ένα σωματείο στο οποίο μπορούν να γραφτούν όλοι οι εργαζόμενοι στις προβλήτες του Λιμένα Πειραιά.

Για του νέους

Στην πορεία είτε έρθει μία άλλη εταιρεία είτε φύγει η Cosco, εμείς θα είμαστε εκεί για να μπορέσουμε να αναλάβουμε την φορτοεκφόρτωση. Άρα λοιπόν αυτά που κερδίσαμε εμείς θα ισχύσουν και για τους νέους συναδέλφους.

Το σημαντικό είναι ότι μέσα σε 5 μέρες καταφέραμε το ακατόρθωτο. Το πιο σημαντικό ήταν ότι ήμασταν ενωμένοι. Ήταν πάρα πολύ δύσκολο αλλά τα καταφέραμε. Προσπάθησαν να ρίξουν λάσπη και προπαγάνδα ότι είμαστε κατευθυνόμενοι από κάποια κόμματα. Αλλά όλοι ξέραμε ότι

τα λέγανε αυτά γιατί δεν τους συμφέρει να υπάρχει σωματείο. Τους ενοχλεί πάρα πολύ. Από δω και πέρα είναι αναγκασμένοι να μας υπολογίζουν. Ήδη είδαμε τις πρώτες αλλαγές. Έχουν αρχίσει να μας σέβονται. Κατάλαβαν ότι τα πράγματα έχουν αλλάξει και δεν μπορούν να παίζουν το παιχνίδι που έπαιζαν τόσο καιρό. Η μόνη επιλογή που έχουν πια είναι να συμβιβαστούν με τα αιτήματά μας για να μην έχουν προβλήματα. Και εμείς από δω και πέρα θα δουλεύουμε με αξιοπρέπεια. Νομίζω ότι με όλα αυτά που κάναμε δείξαμε το παράδειγμα για πολλούς εργαζόμενους. Αυτό που χρειάζεται σε όλους τους χώρους εργασίας είναι να μην φοβούνται, να έχουν ψυχή, να ενωθούν, να έχουν αδερφικότητα και αλληλεγγύη και έτσι μπορούν να καταφέρουν πολλά”.

Τη συνέντευξη πήρε η **Κατερίνα Θωίδου**

ΦΑΡΜΑΚΑΠΟΘΗΚΕΣ

Πέρσι ακριβώς πριν ένα χρόνο, φτιάξαμε μία επιτροπή η οποία αρχικά δεν είχε νομική υπόσταση, αλλά ήταν δυναμική. Εκείνη την περίοδο ο διευθυντής προσπάθησε, «δημοκρατικά», να επιβάλλει μείωση μισθών. Φτάσανε να κάνουν ακόμα και απόλυση συναδέλφου. Τότε αρχίσαμε τα ωραία.

Εμείς που μέχρι πριν δεν μπορούσαμε να συνεννοηθούμε κατεβήκαμε όλοι μαζί 80 άτομα σε μία στάση εργασίας. Την επόμενη μέρα απεργήσαμε και οι 80. Ήταν η πρώτη φορά που γινόταν απεργία στο χώρο. Την ίδια εβδομάδα ξαναπεργήσαμε. Παράλληλα ήταν στα σκαριά και ένα πρωτοβάθμιο σωματείο χωρίς να ξέρουμε και πολλά από συνδικαλισμό. Περπάτησε το σωματείο, έγινε η σύστασή του, τον απολυμένο συνάδελφο αναγκάστηκαν και τον ξαναπροσέλαβαν με δικαστική απόφαση και τώρα είναι και μέλος του ΔΣ.

Όλη αυτή η εμπειρία μας έκανε να μάθουμε κάποια πράγματα. Άρχισαν οι συνάδελφοι να ξεπερνάνε το φόβο τους. Άρχισαν να συζητάνε, να λένε τη γνώμη τους. Έσπασε η φούσκα ότι δήθεν είμαστε όλοι μία οικογένεια και γενικά όλο το παραμύθι που μας λένε στους χώρους εργασίας, που δεν υφίσταται για κανένα λόγο. Όταν είναι να πάνε για μείωση χτυπάνε τον εργαζόμενο, όταν βγάζουν κέρδη τότε είναι δικά τους. Ειδικά στο χώρο του φαρμάκου κάνουν χρυσές δουλειές χωρίς να μας υπολογίζουν.

Δράσεις

Πριν από πέντε χρόνια όλα αυτά έμοιαζαν πολύ μακρινά. Τότε θυμάμαι είχε έρθει η ομοσπονδία και είχε κλείσει το χώρο εργασίας και υπήρχαν τελειώς διαφορετικές αντιδράσεις. Αυτός ο ίδιος κόσμος μετά την ίδρυση του σωματείου μαζί με την Ομοσπονδία και το κλαδικό σωματείο συμμετέχει σε δράσεις και σε άλλες φαρμακαποθήκες.

Τώρα παλεύουμε ενάντια στην προσπάθεια γειτονικής φαρμακαποθήκης να σπάσει το πενήνήμερο. Για δύο μήνες κάθε Σάββατο πηγαίναμε έξω από την εταιρεία Λάιον Φάρμα, όπου έχει υπογραφεί επιχειρησιακή σύμβαση στα πλαίσια του μνημονίου. Κλείναμε το χώρο και ξεκινάγαμε να συζητάμε με τους συναδέλφους. Και παρά το γεγονός ότι ο εργοδότης έφερνε ακόμα και την αστυνομία, τώρα έχει αναγκαστεί να δεσμευτεί ότι μέχρι 15 Σεπτεμβρίου δεν θα ανοίξει την εταιρεία Σάββατα.

Το συμπέρασμα είναι ότι μετά από ένα χρόνο έχουμε κερδίσει το σεβασμό και δεν μπορούν πια να κάνουν κάτι χωρίς να το κουβεντιάσουν μαζί μας. Ο κόσμος έχει συσπειρωθεί γύρω από το σωματείο. Μπορεί να υπάρχουν πολλές και διαφορετικές απόψεις αλλά πάνω απ' όλα μπαίνει το σωματείο και η λειτουργία του και αυτό είναι το σπουδαίο. Με τέτοιου είδους πρωτοβουλίες δημιουργείται η ελπίδα ότι μπορούμε να κρατήσουμε τα εργατικά μας δικαιώματα. Αυτό μας δείχνουν και οι εργάτες της Cosco, που ξεκίνησαν ένα αγώνα μέσα σε συνθήκες γαλέρας. Είναι ένα αισιόδοξο μήνυμα που δίνει απάντηση σε αυτό που μας λένε ότι “έτσι είναι τα πράγματα και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα”. Τελικά τα πράγματα μπορούν να γίνουν και αλλιώς αρκεί να το θέλουμε.

Γιώργος Κιβωτός πρωτοβάθμιο σωματείο εργαζομένων Φαρμακαποθήκης Πει.Φα.Συν.

Το μεγάλο σφαγείο του ιμπεριαλισμού

Την 1η Αυγούστου 1914 η Ρωσία κήρυξε τον πόλεμο στην Γερμανία. Στις επόμενες τρεις μέρες ο πόλεμος είχε αγκαλιάσει σχεδόν όλη την Ευρώπη. Σαν ένα μικρό βραχυκύκλωμα να είχε προκαλέσει μια ανεξέλεγκτη πυρκαγιά που κατέκαψε τα πάντα.

Ο γερμανικός στρατός εισέβαλε στο Βέλγιο με κατεύθυνση το Παρίσι, η Γαλλία κήρυξε τον πόλεμο στην Γερμανία για να ακολουθήσει η Βρετανία. Η αντίστροφη μέτρηση είχε ξεκινήσει σχεδόν ένα μήνα πριν, όταν ο «πυροβολισμός που αντήχησε σε όλη την Ευρώπη» ριγμένος στο Σεράγεβο από ένα νεαρό Σέρβο της Βοσνίας, είχε αφήσει νεκρούς τον Αρχιδούκα Φερδινάνδο και τη σύζυγό του, το διάδοχο της Αυστροουγγαρίας. Η Αυστροουγγαρία επιτέθηκε σε αντίποινα στη Σερβία, η οποία βρισκόταν υπό την προστασία της Ρωσίας του Τσάρου και της Γαλλίας. Η Γερμανία ήταν σύμμαχος της Αυστροουγγαρίας.

Ο πόλεμος που ξέσπασε τον Αύγουστο του 1914 διέφερε από όλους τους προηγούμενους γιατί για χρόνια όλα τα κράτη που συμμετείχαν προετοιμαζόνταν για το ενδεχόμενο του ξεσπάσμάτος του –που γινόταν όλο και πιο βέβαιο. Κατέστρωναν λεπτομερή σχέδια επιστράτευσης, κατασκεύαζαν διπλές σιδηροδρομικές γραμμές για την ταχύτατη μεταφορά μονάδων στο μέτωπο, κατήρτιζαν σχέδια επιχειρήσεων που τα αναθεωρούσαν τακτικά. Και βέβαια, έδωσαν γιγάντια ποσά σε εξοπλισμούς.

Στρατοί

Στα χαρτιά, τα σχέδια των Γενικών Επιτελείων έμοιαζαν αλάνθαστα. Τεράστιοι στρατοί κινήθηκαν στις προκαθορισμένες θέσεις τους με το πιο σύγχρονο μεταφορικό μέσο της εποχής, τον σιδηρόδρομο. Τα όλογα και τα μουλάρια επιστρατεύτηκαν όπου δεν έφταναν οι ράγες. Η θεωρία ήταν ότι όποιος έφτανε πρώτος στα αποφασιστικά σημεία θα είχε το αποφασιστικό πλεονέκτημα απέναντι στον αντίπαλο που δεν θα είχε προλάβει να κινητοποιηθεί πλήρως.

Κανείς δεν περίμενε ότι ο πόλεμος θα τελειώσει γρήγορα μετά από μερικές αναμετρήσεις. Είναι μύθος ότι οι κυβερνήσεις περίμεναν ότι θα ξεμπερδέψουν με ένα πόλεμο έξι εβδομάδων. Οι Γερμανοί στρατηγοί στηρίζονταν στο περίφημο πλέον Σχέδιο Σλίφεν, που πρόβλεπε ότι ο στρατός τους θα καταλάμβανε τη βορειοανατολική Γαλλία, θα κατάρφε αποφασιστικά πλήγματα στη Γαλλία και μετά θα στρεφόταν ενάντια στην Ρωσία. Ταχύτητα ήταν η λέξη κλειδί.

Οι Γάλλοι στρατηγοί ήταν ενθουσιώδεις υποστηρικτές του δόγματος της επίθεσης. Διέθεταν το αντίστοιχο του Σχεδίου Σλίφεν, το «Σχέδιο XVII». Σε αυτή την εκδοχή ο γαλλικός στρατός θα έμπαινε στο Βέλγιο και στην Γερμανία. Οι Ρώσοι στρατηγοί στηρίζονταν στα εκατομμύρια των επιστρατευμένων που μπορούσαν να κινητοποιήσουν και στα σχέδια που είχαν καταρτίσει με τους γάλλους ομολόγους τους: επίθεση! Ο ρώσικοι στρατός μπήκε στην Ανατολική Πρωσία (σήμερα είναι κομμάτι της Πολωνίας).

Μαζική σφαγή εργατών ήταν ο Ά ΠΠ. Στη φωτό Γάλλοι στρατιώτες

Όλα τα σχέδια πήγαν κατά διόλου. Το 1914 έδωσε τη θέση του στο 1915 και αυτό στο 1916 και οι γραμμές του μετώπου στο χάρτη δεν είχαν αλλάξει. Ο πόλεμος, στο Δυτικό Μέτωπο ιδιαίτερα, έγινε μια βιομηχανία θανάτου. Κι οι μεγαλοφυσείς στρατηγοί, φορτωμένοι με τα παράσημά τους, με τους τόμους του Κλαούζεβιτς και τα απομνημονεύματα του Ναπολέοντα στις βιβλιοθήκες τους, έστελναν απλά περισσότερο κρέας στο σφαγείο.

Η Μάχη του Σομ ξεκίνησε την 1η Ιούλη του 1916 και κράτησε τέσσερις μήνες. Κόστισε 1 εκατομμύριο νεκρούς και τραυματίες. Οι συνολικές βρετανικές απώλειες έφτασαν τις 420.000, οι γαλλικές τις 200.000, οι γερμανικές κάπου ανάμεσα στις 450.000 με 600.000. Όταν τέλειωσε η μάχη, οι βρετανικές γραμμές είχαν προωθηθεί στην ιλιγγιώδη απόσταση των τεσσάρων χιλιομέτρων. Ωστόσο, βρίσκονταν ακόμα τέσσερα χιλιόμετρα μακριά από τον κύριο στόχο της επίθεσης. Όχι για τη μάχη συνολικά, αλλά για την πρώτη μέρα της...

Σχεδόν ένα χρόνο μετά, ο βρετανικός στρατός εξαπέλυσε μια ακόμα επίθεση που υποτίθεται θα στεφόταν με θαυνοστεφή νίκη. Έχει μείνει στην ιστορία ως η «Μάχη του Πασεντέλε» από το χωριό που ήταν ο κύριος στόχος της –σχεδόν έξι χιλιόμετρα από τις βρετανικές γραμμές. Μόνο στις δυο πρώτες βδομάδες, 3.000 βρετανικά κανόνια έριξαν περισσότερες από 4.000.000 οβίδες στις γερμανικές οχυρώσεις. Τρεις μήνες και 600.000 νεκρούς και τραυματίες μετά, οι συμμαχικές γραμμές είχαν προχωρήσει λιγότερο από πέντε χιλιόμετρα. Για κάθε μέτρο γης σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν 120 άνθρωποι.

Το 1887 ο **Φ. Ένγκελς** στον πρόλογο που έγραψε για μια μπροσούρα ενός γερμανού σοσιαλιστή, έκανε μια πρόβλεψη για το που μπορούσε να οδηγήσουν οι «ομοιβαίοι εξοπλισμοί»: «*Εν τέλει, ο μόνος πόλεμος που μπορεί η Πρωσία-Γερμανία να διεξάγει, είναι ένας παγκόσμιος πόλεμος. Και μάλιστα ένας παγκόσμιος πόλεμος ανήκουστης έκτασης και βιαιότητας. Οχτώ με δέκα εκατομμύρια στρατιώ-*

Το «πρώτο κύμα» παγκοσμιοποίησης και οι άγριοι ανταγωνισμοί

Στις αρχές του 20ου αιώνα ο κόσμος έμοιαζε να συρρικνώνεται. Ποτέ άλλοτε οι διάφορες περιοχές του πλανήτη δεν ήταν τόσο κοντά, από άποψη ταχύτητας των μεταφορών και μετάδοσης της πληροφορίας.

Το 1866 το πρώτο υποβρύχιο τηλεγραφικό καλώδιο ένωσε την Αμερική με την Ευρώπη. Σε δυο τρεις δεκαετίες αυτά τα καλώδια αγκάλιαζαν όλο τον πλανήτη. Αρκούσαν μερικά λεπτά για να μεταδοθεί μια πληροφορία από την Κίνα στην Αγγλία, εκεί που παλιά χρειάζονταν βδομάδες και μήνες.

Τα ατμόπλοια «μίκραιναν» τις αποστάσεις των ωκεανών, ρίχνοντας στο μισό το κόστος της μεταφοράς εμπορευμάτων. Το 1881 ένα πλοίο-ψυγείο μετέφερε μεγάλες ποσότητες κρέατος από τη Νέα Ζηλανδία στην Αγγλία. Το 1900 αυτή η πρακτική είχε εξαπλωθεί. Το 1913 μόνο ο βρετανικός εμπορικός στόλος διέθετε 230 πλοία με παρόμοια τεχνολογία που μπορούσαν να μεταφέρουν 440.000 τόνους κατεψυγμένων προϊόντων σε κάθε γωνία του πλανήτη.

Ήταν η εποχή του λεγόμενου «πρώτου κύματος της παγκοσμιοποίησης». Η εποχή όπου το εμπόριο, τα χρηματιστήρια, και τα τεχνολογικά επιτεύγματα έμοιαζαν να ενώνουν τις κοινωνίες, όχι να τις χωρίζουν. Ο τελευταίος πόλεμος που είχε γίνει στην Ευρώπη ήταν ο γαλλοπρωσικός, του 1870.

Υπήρχαν διαφορές ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις και στους καπιταλιστές τους, αλλά και αυτές έμοιαζε ότι μπορούσαν να λυθούν ειρηνικά. Τι πιο λογικό από μια συμφωνία που άφηνε όλους με ένα καλό κέραδος; Στις αρχές του αιώνα, για παράδειγμα, η Βρετανική Αυτοκρατορία έκφραζε με κάθε τρόπο τη δυσaráεσκεία της για

τη χρηματοδότηση της κατασκευής του σιδηροδρόμου Κωνσταντινούπολης-Βαγδάτης από γερμανικές εταιρείες. Ο σιδηρόδρομος ουσιαστικά θα ένωane το Βερολίνο με το Ιράκ, και θα απειλούσε τα βρετανικά συμφέροντα σε όλη την περιοχή.

Κι όμως, τον Ιούνη του 1914, δυο μήνες πριν το ξέσπασμα του πολέμου, οι αγγλικές και γερμανικές εταιρείες ήρθαν σε συνεννόηση με τις ευλογίες των κυβερνήσεών τους. Οι αγγλικές θα αποκτούσαν ένα μεγάλο μερίδιο στην επέκταση του σιδηροδρόμου στη Βασόρα (στις αγγλικές πετρελαιοπηγές). Άλλωστε η Γερμανία ήταν ένας από τους κυριότερους εμπορικούς εταίρους της Βρετανίας.

Κούρσα

Τέτοια περιστατικά ωθούσαν πολλούς σχολιαστές, να αποδίδουν την κούρσα των εξοπλισμών, το μιλταρισμό και τις πολεμολκάπηλες εκστρατείες των εφημερίδων στην επιρροή κάποιων συγκεκριμένων ομάδων. Οι έμποροι και βιομήχανοι όπλαres είχαν μια προφανή επιλογή. Οι παραδόσεις της ευρωπαϊκής αριστοκρατίας ήταν μια άλλη, σχεδόν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες είχαν βασιλιάδες και αυτοκράτορες και από δίπλα ένα συρφετό κόμηδων, βαρόνων, και πριγκίπων που συνήθως έκαναν «καριέρα» στο στρατό.

Η λύση φαινόταν απλή: η «κοινή γνώμη» θα πίεζε και θα έπειθε τις κυβερνήσεις να αφοπλιστούν. Ένα σωρό «ενώσεις για την ειρήνη» για τον «γενικό αφοπλισμό» εμφανίζονταν. Καλούσαν όλους τους «λογικούς ανθρώπους» καπιταλιστές και εργάτες να τις στηρίξουν. Ποιος λογικός καπιταλιστής ήθελε να δει τις επενδύσεις του να γίνονται ερείπια; Ακόμα και στην Αριστερά της

εποχής, τη σοσιαλδημοκρατία της Δεύτερης Διεθνούς, τέτοιες απόψεις κέρδιζαν έδαφος.

Όμως, η «λογική» δεν επικρατούσε. Από τις αρχές του αιώνα, η μια πολεμική εστιά έδινε τη θέση της στην επόμενη. Το 1900 ξέσπασε ο πόλεμος των Μπόερ στη Νότια Αφρική, με τη Βρετανία να διεξάγει ένα αιματηρό πόλεμο στους λευκούς εποίκους που είχαν την έμμεση στήριξη της Γερμανίας. Στις δυο προηγούμενες δεκαετίες η Αφρική είχε μοιραστεί σε αποικίες ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις. Η Βρετανία και η Γαλλία ήταν οι δυο μεγαλύτεροι κερδισμένοι, και έφτασαν στη πρόθυρα του πολέμου το 1897 για τον έλεγχο του νότιου Σουδάν.

Οι ΗΠΑ, ανερχόμενη δύναμη στην παγκόσμια οικονομία, δεν είχε αποικιακή αυτοκρατορία – δεν τη χρειαζόταν άλλωστε, οι καπιταλιστές της είχαν σχεδόν τη μισή αμερικάνικη ήπειρο να επεκταθούν. Αλλά παρόλα αυτά, το 1898 έκαναν πόλεμο με την Ισπανία, και άρπαξαν την Κούβα, το Πουέρτο Ρίκο και τις μακρινές Φιλιππίνες. Κι όταν οι «θαγενείς» τόλμησαν να ανακηρύξουν τη Δημοκρατία τους ανέλαβαν οι Πεζοναύτες να «ειρηνεύσουν» τη χώρα. Αυτή η ειρήνευση κόστισε 200.000 άμαχους νεκρούς.

Το 1904-5 έγινε ο πρώτος πόλεμος που μια Μεγάλη Δύναμη ηττήθηκε από μια ανερχόμενη «μη-λευκή». Ο Ρωσο-Ιαπωνικός Πόλεμος τέλειωσε με την ήττα της Ρωσίας στην Μαντζουρία και την Κορέα από τον ιαπωνικό στρατό και στόλο. Η Ιαπωνία ήταν σύμμαχος της Βρετανίας εκείνη την περίοδο. Όμως, αργότερα θα γινόταν σύμμαχος και της Ρωσίας.

Το 1906 και πάλι το 1911 η Γαλλία έφτασε στα πρόθυρα του πολέμου με την Γερμανία για τις σφαίρες επιρροής τους στο Μαρόκο. Κι όταν η Ιταλία είδε ότι η Γαλλία επεκτείνει την επιρροή της στη βόρειο Αφρική, αποφάσισε να αποζημιωθεί: κήρυξε τον πόλεμο στην Οθωμανική Αυτοκρατορία το 1911. Και με τη σειρά του αυτός ο νικηφόρος πόλεμος, έδωσε το θάρρος στα βαλκανικά κράτη να οργανώσουν την επίθεση τους στην Αυτοκρατορία του Σουλτά-νου.

Κάθε τέτοιο επεισόδιο τέλειωνε με συμβιβασμούς και συνθήκες που υπόσχονταν ειρηνικό μέλλον. Αλλά όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο οι ανταγωνισμοί έπαιρναν μια ζωή δικιά τους και έφευγαν από τον έλεγχο των πιο έμπειρων διπλωματών. Καμιά κυβέρνηση και καμιά άρχουσα τάξη δεν μπορούσε να προβλέψει τις αλυσίδες των γεγονότων που προκαλούσαν οι ενέργειές τους στα τέσσερα σημεία του πλανήτη.

Οι εκκρίσεις για «αφοπλισμό» και «λογική» αποδεικνύονταν «ειρηνικές ουτοπίες»: αυτός ήταν ο τίτλος που έδωσε σε ένα κεί-

μένό της το 1912 η **Ρόζα Λούεμπουργκ**. Γι’ αυτήν, όπως και για όλους τους επαναστάτες μαρξιστές της εποχής, ο πόλεμος, ο μιλιταρισμός, ήταν αφεδιάλυτα δεμένα με τον ίδιο τον καπιταλισμό, με τον αγώνα των καπιταλιστών να συσσωρεύουν κεφάλαιο πιο γρήγορα και σε μεγαλύτερη κλίμακα από τους ανταγωνιστές τους.

Ο πόλεμος ήταν πάντοτε όπλο των αρχουσών τάξεων για να αυγαταίνουν τα πλούτη τους από τις πρώτες ταξικές κοινωνίες. Αλλά για πρώτη φορά, ο πόλεμος και οι προετοιμασίες γι’ αυτόν συνδεόταν τόσο στενά με τα οικονομικά συμφέροντα των καπιταλιστών. Δυο Ρώσοι μαρξιστές, ο **Μπουχάριν** και ο **Λένιν**, θα ανέλυαν στα βιβλία τους που κυκλοφόρησαν το 1915 και το 1916 τις αλλαγές στον καπιταλισμό, αυτό που ονόμασαν την «νεότερη φάση του», τον ιμπεριαλισμό.

Αγορές

Οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις είχαν γίνει πολύ μεγάλες για την εσωτερική αγορά των χωρών που είχαν τη βάση τους. Για την ακρίβεια, είχαν «οργανώσει» (μοιράσει μεταξύ τους) αυτές τις αγορές με τη συμβολή του κράτους τους. Αποκτούσαν παγκόσμια εμβέλεια και συμφέροντα.

Ακριβώς επειδή οι αποστάσεις εκμηδενίζονταν, η αγορά γινόταν πραγματικά παγκόσμια, οι καπιταλιστές χρειαζόνταν κράτη και στρατούς που θα μπορούσαν να υποστηρίξουν τα συμφέροντά τους με την ισχύ των όπλων.

Το μοίρασμα του κόσμου σε αποικίες και «σφαίρες επιρροής» για την εκμετάλλευση των πρώτων υλών και των οδών του εμπορίου ήταν το πιο χτυπητό χαρακτηριστικό του ιμπεριαλισμού. Αλλά δεν ήταν η ουσία του. Η ουσία ήταν η πάλη για παγκόσμια ηγεμονία και το κλειδί για αυτήν βρισκόταν στην Ευρώπη, όχι σε κάποια μακρινή αποικία. Η Βρετανία και η Γαλλία ήταν παγκόσμιες δυνάμεις. Η Γερμανία τις έφτανε οικονομικά, αλλά παρέμενε μια περικυκλωμένη ευρωπαϊκή δύναμη. Η άρχουσα τάξη της ήθελε μια «θέση στον ήλιο». Ο πόλεμος θα έκρινε ποιος θα αποφάσιζε πόσο «ήλιο» θα απολάμβανε κάθε άρχουσα τάξη.

Γι’ αυτό οι διεθνιστές που αντιπάθθηκαν στο Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, αρνήθηκαν να μπουν στο παιχνίδι του ποιος «έφταιγε περισσότερο», ποιος «έριξε τη πρώτη τουφεκιά» ποιος ήταν αμυνόμενος ή επιτιθέμενος. Δεν αντιμετώπισαν τον πόλεμο σαν αποτυχία της διπλωματίας –παρόλο που η διπλωματία όντως απέτυχε. Τον αντιμετώπισαν σαν ιμπεριαλιστικό από όλες τις πλευρές, σαν γέννημα του καπιταλισμού.

Λέανδρος Μπόλαρης

ΗΡΑΚΛΕΟ (ΒΟΡΕΟ ΚΕΝΤΡΟ) ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 στέκι της πλατείας (Αγ. Μηνάς) 7.30μμ Μέση Ανατολή και Παλαιστίνη Ομιλήτρια: Λυδία Παυλίδη	ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΑ Φόρουμ Η κληρονομιά του Τρότσκι Ομιλητής: Ορέστης Ηλιάς	ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 κυλικείο δημαρχείου 7μμ Μέση Ανατολή και Παλαιστίνη Ομιλητής: Μιχάλης Πέππας	(μετρό Αγ. Αντώνης) 7.30μμ Λευτεριά στην Παλαιστίνη Ομιλήτης: Αλέξης Κούρτης
ΗΡΑΚΛΕΟ (ΝΟΤΙΟ ΚΕΝΤΡΟ) ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 πάρκο Γεωργιάδη 8μμ Μέση Ανατολή και Παλαιστίνη Ομιλητής: Μύρων Μαρκάκης	ΜΑΡΟΥΣΙ • ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 Στέκι «Εκτός των Τειχών» 7.30μμ Τα Ιουλιανά Ομιλητής: Σωτήρης Κοντογιάννης • ΤΕΤΑΡΤΗ 6/8 Γαρδένια 7.30μμ Λευτεριά στην Παλαιστίνη Ομιλητής: Μανώλης Σπαθής • ΤΕΤΑΡΤΗ 20/8 Γαρδένια 7.30μμ Η κληρονομιά του Τρότσκι Ομιλητής: Γιώργος Ράγκος	ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 Σύλλογος Ιμβρίων 7.30μμ Μέση Ανατολή και Παλαιστίνη Ομιλήτρια: Μελίνα Παπαγεωργίου	ΝΙΚΑΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ 6/8 στέκι ΑΝΤΑΡΣΥΑ 7μμ Φασισμός και αντιφασισμός μετά τις εκλογές Ομιλητής: Γιώργος Χρυσαφίδης
ΠΕΡΑΙΑΣ • ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 δημαρχείο 7μμ Μέση Ανατολή και Παλαιστίνη Ομιλητής: Αντώνης Αλφιέρης • ΤΕΤΑΡΤΗ 6/8 δημαρχείο 7μμ Μάρξ και εργατική τάξη σήμερα Ομιλήτρια: Γιάννα Ανδρέου • ΤΕΤΑΡΤΗ 20/8 δημαρχείο 8μμ Το επαναστατικό κόμμα σήμερα Ομιλητής: Παντελής Παναγιωτακό- πουλος	ΞΕΑΡΧΕΙΑ • ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 καφέ Κούνια 7.30μμ Μέση Ανατολή και Παλαιστίνη Ομιλητής: Κώστας Βλασσόπουλος • ΤΕΤΑΡΤΗ 6/8 καφέ Κούνια 7.30μμ Ο Μαρξ και η εργατική τάξη Ομιλητής: Κώστας Βλασσόπουλος	ΠΑΓΚΡΑΤΙ ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 Καφέ Άνω Πουρναρούσα 7μμ Μέση Ανατολή και Παλαιστίνη Ομιλητής: Γιώργος Τσαμούρης	ΙΛΙΣΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ 6/8 Palmier bistro 7.30μμ Πώς νίκησε η ρώσικη επανάσταση Ομιλήτρια: Νεφέλη Πετρούτσου
ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ • ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 ΕΡΤ-open 7.30 Τα Ιουλιανά Ομιλήτρια: Αλεξάνδρα Μαρτίνη • ΤΕΤΑΡΤΗ 6/8 ΕΡΤ-open 7.30	ΚΥΨΕΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 καφέ Κοσμικόν 7μμ Μέση Ανατολή και Παλαιστίνη	ΠΑΤΡΑ • ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 Εργατικό Κέντρο 7μμ Η μάχη της Μανωλάδας Ομιλητής: Νεκτάριος Χαϊντάρ • ΠΕΜΠΤΗ 21/8 Κτίριο Περιφέρειας 7μμ Το επαναστατικό κόμμα σήμερα Ομιλήτρια: Τόνια Λαχανιώτη	ΧΑΝΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ 6/8 Σύλλογος Δασκάλων 7.30μμ Ο Μαρξ και η εργατική τάξη
		ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 Καφέ 1968 7μμ Μέση Ανατολή και Παλαιστίνη Ομιλητής: Αλέξης Καλέργης	ΚΟΥΚΑΚΙ ΤΕΤΑΡΤΗ 20/8 καφέ Ποτάμι 7.30μμ Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος και η γέν- νηση της επαναστατικής αριστεράς Ομιλήτρια: Μέλπω Μαραγκίδου
		ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ • ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 Εργατικό Κέντρο 7μμ Μέση Ανατολή και Παλαιστίνη Ομιλητής: Γιάννης Μήτζις • ΤΕΤΑΡΤΗ 6/8 Εργατικό Κέντρο 7μμ Ο Μαρξ και η εργατική τάξη Ομιλητής: Ευκλείδης Μακρόγλου • ΤΕΤΑΡΤΗ 20/8 Εργατικό Κέντρο 7μμ Το επαναστατικό κόμμα Ομιλητής: Ιγνάτης Στέκας	ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 καφέ Τριώτα

Εξορμήσεις με την εργατική αλληλεγγυη

ΤΕΤΑΡΤΗ 30/7 ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΗΣΑΠ 6μμ	ΠΕΜΠΤΗ 31/7 ΑΝΩ ΠΑΤΗΣΙΑ ΗΣΑΠ 6μμ ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ πλ. 7μμ Everest ΖΩΓΡΑΦΟΥ Market In 7μμ
ΠΕΜΠΤΗ 31/7 ΚΕΝΤΡΟ Αγ. Λαμπράκη 6.30μμ ΧΑΝΙΑ πλ. Αγοράς 8μμ	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8/8 ΠΑΣΑΛΙΜΑΝΙ πεζ. Σωτήρος 7μμ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ Τσαλδάρη 6.30μμ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Everest 6μμ ΧΑΝΙΑ πλατεία Αγοράς 8μμ ΗΡΑΚΛΕΙΟ Λιοντάρια 6μμ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ πλ. Επταλόφου 6.30μμ ΚΕΝΤΡΟ Αγ. Λαμπράκη 6.30μμ ΚΑΤΩ ΤΟΥΜΠΑ πάρκο Αγ. Θερά- ποντα 6.30μμ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1/8 ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ πλατεία 7μμ Everest ΖΩΓΡΑΦΟΥ Market In 7μμ ΠΑΣΑΛΙΜΑΝΙ πεζόδρ. Σωτήρος 7μμ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ Τσαλδάρη 6.30μμ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ ΑΝΩ ΠΑΤΗΣΙΑ ΗΣΑΠ 6μμ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ Κελάρι 7.30μμ ΙΛΙΟΝ Πλ Ηλίου 7μμ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ Βερόπουλος 7μμ ΜΑΡΟΥΣΙ πεζόδρομος Ερμού 6μμ ΧΑΝΙΑ πλατεία Αγοράς 8μμ	ΣΑΒΒΑΤΟ 9/8 ΝΙΚΑΙΑ Λαϊκή 11πμ ΞΕΑΡΧΕΙΑ Λαϊκή 11πμ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/8 ΝΙΚΑΙΑ Λαϊκή 11πμ ΞΕΑΡΧΕΙΑ Λαϊκή 11πμ	

Στα Χανιά ολοκληρώνεται την Τετάρτη 30/7 ο κύκλος των εκδηλώσεων “Μετα-πολίτευση 1974-2014, το κίνημα και η Αριστερά τότε και σήμερα” που οργανώνει η Εργατική Αλληλεγγύη σε όλη τη χώρα. Οι μέ-χρι τώρα εκδηλώσεις είχαν παντού μεγάλη επιτυχία τόσο από άποψη συμμετοχής όσο και από άποψη πολιτικής συζήτησης.

Πάνω από 40 άτομα γέμισαν την πλατεία Μερκούρη στα **Πετράλωνα** την περασμένη Τε-τάρτη. Μετά την εισήγηση από το **Λέανδρο Μπόλαρη**, ο **Αλέξανδρος** περιέγραψε προσω-πικές εμπειρίες από την επιστράτευση της “σαγιονάρας” και από τη διετία των αγώνων που ακολούθησε την πτώση της χούντας, ενώ άλλοι αγωνιστές πήραν το λόγο για να μιλή-σουν για την έμπνευση που δίνει η περίοδος της Μεταπολίτευσης στις σημερινές μάχες.

Με τη συμμετοχή 30 περίπου αγωνιστών και αγωνιστριών έγινε η εκδήλωση στο **Μαρούσι**. Μέσω προσωπικών του ιστοριών για τις απερ-γίες, πώς ξεσπούσαν και πώς οργανώνονταν, ο **Στέργιος Κατσαρός**, αγωνιστής της Μεταπο-λίτευσης, μετέφερε το πνεύμα της περιόδου, ενώ δεν παρέλειψε να περιγράψει τους δι-σταγμούς της επίσημης αριστεράς που προ-σπαθούσε να συγκρατήσει τον κόσμο που δεν συγκρατιόταν. Η **Δέσποινα Κωστοπούλου** από τις αγωνιζόμενες καθαρίστριες του υπουργεί-ου Οικονομικών, μίλησε για τους δέκα μήνες που βρίσκονται στη μάχη, ενώ ο **Τάσος Ανα-στασιάδης** τόνισε ότι όπως τότε ο κόσμος

Επιτυχημένες οι εκδηλώσεις για τη Μεταπολίτευση

είπαχνε να οργανωθεί και να παλέψει και το κατάφερε, έτσι και σήμερα υπάρχει η ίδια δυ-ναμική με το επιπλέον στοιχείο ότι η επανα-στατική αριστερά είναι πιο δυνατή.

Μετά τις εισηγήσεις άνοιξε συζήτηση για μια σειρά ζητήματα, από το πώς οργανώνεται η συμπαράσταση στους εργάτες γης της Μα-νωλάδας και όλους τους αγώνες μέχρι το γιατί η άρχουσα τάξη λυσσάει να κηρύξει το τέλος της Μεταπολίτευσης. Το ραντεβού όλων ανα-νεώθηκε για την επόμενη μέρα στην αντιφασι-στική διαδήλωση στη γειτονιά ενάντια στο άνοιγμα των γραφείων της Χρυσής Αυγής.

Μαθητές, εργαζόμενοι, άνεργοι, φοιτητές πα-ρακολούθησαν την εκδήλωση στη **Νέα Σμύρνη**. Τη συζήτηση άνοιξε η **Κωνσταντία Πετρούση** από τις καθαρίστριες του υπουργείου Οικονομι-

κών με το ιστορικό των δύσκολων συνθηκών εργασίας στο χώρο, τις συμβάσεις έργου που είχαν μέχρι το 2005 και τη μετατροπή τους σε αορίστου χρόνου μετά από κύμα αγώνων, φτάνοντας στη σημερινή μά-χη ενάντια στη διαθεσιμότητα.

Αυτή την εικόνα συμπλήρωνε η συναδέλφισ-σά της **Αναστασία** που καθόταν δίπλα της, δί-νοντας έμφαση στο πώς η τεράστια συμπαρά-σταση του κόσμου τις βοήθησε να μην τα πα-ρατήσουν. Στο κλείσιμο τόνισαν τη σημασία της ενότητας κόντρα στο “διαίρει και βασί-λευε” της κυβέρνησης καθώς και την πεποίθη-σή τους ότι το κίνημα είναι δυνατό και μπορεί

να κερδίσει. Η **Μαρία Στύλλου** πήρε τη σκυτά-λη από τις ομιλίες τους για να περιγράψει την κόκκινη διετία ’74-’76, τους εργατικούς αγώνες που άνοιγαν ταυτόχρονα όλα τα πολιτικά και ιδεολογικά ζητήματα, αλλά και τις αδυναμίες της αριστεράς να δώσει τις απαντήσεις που εί-χε ανάγκη το κίνημα. Τονίζοντας ότι σήμερα οι αγώνες των εργατών της COSCO, των καθαρι-στριών, των εργατών γης της Μανωλάδας και όλων όσων συνεχίζουν στην παράδοση της Με-ταπολίτευσης, μπορούν να βρουν δίπλα τους μια επαναστατική αριστερά που ανοίγει την προοπτική της αντικαπιτα-λιστικής ανατροπής.

Ζωντανή ήταν η συζήτη-ση και στις εκδηλώσεις στο **Περιστέρι**, το **Χαλάν-δρι** και το **Κερατσίνι**. Στην τελευταία, αμέσως μετά τις εισηγήσεις από τον **Πά-**

νο Γκαργκάνα και το **Λεωνίδα Κοντουδάκη**, αγωνιστή της γενιάς του 1-1-4 και μέλος της ΚΕΕΡΦΑ Νίκαιας, έγιναν πολλές τοποθετήσεις με πιο χαρακτηριστική αυτή του εργαζόμενου σε φαρμακαποθήκη που περιέγραψε την προ-σπάθεια να φτιάξουν σωματείο στο χώρο (βλέ-πε σελίδα 5). Έγιναν επίσης πολλές κρίσιμες ερωτήσεις όπως το αν είναι ουτοπία η ανατρο-πή του καπιταλισμού σήμερα.

Λένα Βερδές

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ Παλεύουμε για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την
ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέ-σα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλ-λαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλι-σμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και τη δια-νομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι **ρεφορμισμό**
Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέ-πει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια

τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κρά-τος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέ-ροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντι-προσώπων απ’ τους χώρους δουλειάς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ όχι “σοσιαλισμό σε μια χώρα” ή “σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα”

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επα-νάσταση όπως ο Οκτώβρης του 1917 δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθε-στώτα της ΕΣΣΔ μετά την επικράτηση του σταλινισμού, της Κίνας και των άλλων ανατο-

λικών χωρών ήταν κρατικοί καπιταλισμοί.

Γι’ αυτό παλεύουμε για τη διεθνιστική ενότη-τα των εργατών σε όλον τον κόσμο χωρίς διακρίσεις εθνικότητας γλώσσας, θρησκείας, φύλου, φυλής ή σεξουαλικής προτίμησης.

Υποστηρίζουμε όλα τα εθνικοαπελευθερωτι-κά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπερια-λιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδί-νο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρα-τσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλεία της “δικής μας” άρχουσας τάξης υποστηρί-ζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργά -

τες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειο - νοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμέ-νους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σε αυ-τή την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμ-μα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική πα-ρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμα-στε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστα-σης της τάξης, απ’ όπου και αν προέρχεται.

εργατική αλληλεγγυη

Βδομαδιάτικη Εφημερίδα εκδίδεται από το ΣΕΚ
Ιδιοκτήτης: Αναστασιάδης Αναστάσιος του Βασιλείου, Φει-
δίου 14, 106 78 Αθήνα, τηλ. 210 5222213

Εκδότης: Αναστασιάδης Αναστάσιος

Διευθυντής: Γκαργκάνας Παναγιώτης,
Αναξαγόρα 14Α, 10552 Αθήνα τηλ. 210 5241001

Σύνταξη: Λένα Βερδές, Νεκτάριος Δαργάκης, Κατερίνα
Θωίδου, Σωτήρης Κοντογιάννης, Νίκος Λούντος, Στέ-
λιος Μιχαηλίδης, Κυριάκος Μπάνος, Λεάνδρος Μπό-
λαρης, Έλλη Πανταζοπούλου, Γιώργος Πίττας

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση: Π. Γαβριηλίδης,
Π. Γαραντιώτης

Εκτύπωση: News Press Hold,
παρ. Ορφέως 13, 194 00 Κορωπί
Γραφεία: Αναξαγόρα 14Α, 105 52 Ομόνοια
e-mail: ergatikii@otenet.gr
τηλ.: 210 5241001, **fax:** 2105227177
Διεύθυνση Αλληλογραφίας:
ΤΘ 8161 Ομόνοια 102 10 Αθήνα
Κωδικός ΕΛΤΑ 7856

“Η αντικαπιταλιστική ανατροπή ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος”

Στα έξι χρόνια από την εκδήλωση της δομικής καπιταλιστικής κρίσης και στα τέσσερα από την εφαρμογή των μνημονίων, η συζήτηση στο κίνημα, στην αριστερά και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ για το πώς συνεχίζουμε έχει ανάψει. Σε αυτή τη συζήτηση, που διεξάγεται μέσα στη φωτιά του κινήματος, καταθέτω μερικές σκέψεις.

Βάση για τη στρατηγική απάντηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στη συγκυρία αποτελεί η εκτίμησή μας για το δομικό χαρακτήρα της τρέχουσας κρίσης του καπιταλισμού, που θέτει για το σύστημα αυτό υπαρκτό ερώτημα. Η απάντηση του κεφαλαίου στην κρίση είναι η ολομέτωπη επίθεση στην εργασία, η διάλυση όλων των προηγούμενων κατακτήσεών της, η οικονομική και κοινωνική καταστροφή, η επιστροφή σε εργασιακές και κοινωνικές συνθήκες των αρχών του προηγούμενου αιώνα, το πισωγύρισμα της ιστορίας.

Η απάντηση της εργασίας δεν μπορεί να είναι άλλη από την επίθεση στο κεφάλαιο, την ενεργητική υπεράσπιση των κατακτήσεων, το άνοιγμα του δρόμου για την ανατροπή του καπιταλισμού, το προχώρημα της ιστορίας. Το βάθος της κρίσης δεν αφήνει περιθώρια να περιμένει κανείς ότι η διέξοδος από αυτήν μπορεί να είναι ένας νέος συμβιβασμός μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, όπου οι εργαζόμενοι θα βγούν από τη λαίλαπα με τις λιγότερες δυνατές απώλειες. Η στρατηγική κατεύθυνση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής αναδεικνύεται έτσι στο μοναδικό ρεαλιστικό δρόμο, αν δεν θέλουμε να ζήσουμε για πολλά χρόνια φτωχοί και υποταγμένοι.

Η αντικαπιταλιστική αριστερά στην Ελλάδα πραγματοποιήσε μια πολύ σημαντική τομή που στην εξέλιξή της μπορεί να δώσει στο κίνημα τη δυνατότητα να βάλει τη δική του σφραγίδα στις εξελίξεις. Η οργανωτική διάσταση αυτής της τομής είναι η δημιουργία του μετώπου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η πολιτική είναι η επεξεργασία και κατάθεση στο κίνημα του μεταβατικού, αντικαπιταλιστικού προγράμ-

ματος με βασικούς στόχους-πυλώνες τη διαγραφή του χρέους, την έξοδο από ευρώ-ΕΕ, τις κρατικοποιήσεις, τον εργατικό έλεγχο. Ένα πρόγραμμα που αντιμετωπίζει τα βασικά προβλήματα του σήμερα ανοίγοντας δρόμους για το αύριο, που απαντά στη διάθεση μεγάλου τμήματος εργαζομένων να αλλάξουν ριζικά τα πράγματα, που δεν υπόσχεται μια ανέφικτη επιστροφή σε ένα ευτυχισμένο παρελθόν που έτσι κι αλλιώς δεν υπήρξε, αλλά δείχνει την αναγκαία σύγκρουση και ρήξη με το σύστημα, ως προϋπόθεση για την ανατροπή της κοινωνικής βαρβαρότητας που είναι ήδη εδώ. Αν τίθεται από κάποιες πλευρές ερώτημα για το αν αυτό το πρόγραμμα χρειάζεται αναθεώρηση ή «αναπροσαρμογή» επί το ρεαλιστικότερον», η απάντηση πρέπει να είναι οπωσδήποτε «όχι».

Στρατηγική

Βασικό στοιχείο της τακτικής του κεφαλαίου και των πολιτικών εκπροσώπων του, για την ενσωμάτωση των αντιστάσεων των εργαζόμενων και τη διαιώνιση της κυριαρχίας του, είναι ότι η δική του στρατηγική για το ξεπέρασμα της κρίσης είναι μονόδρομος, κάθε άλλη πρόταση που αμφισβητεί την κυριαρχία του είναι ανέφικτη. Οποιαδήποτε συζήτηση ή δική μας παραχώρηση σ’ αυτή τη λογική θα οδηγήσει με ακρίβεια στην υποταγή και την ολοκληρωτική ήττα.

Η ανάγκη άμεσης ανακούφισης των εργαζόμενων από τις συνέπειες των αντεργατικών πολιτικών, ανάγκη που οδηγεί μάζες εργαζομένων στην αναζήτηση «άμεσων λύσεων» κυβερνητικής εναλλαγής «για να γλυτώσουμε από τις κυβερνήσεις που μας έφεραν στην καταστροφή», δεν πρέπει να οδηγεί την αντικαπιταλιστική αριστερά στην πλήρη ή ολοκληρωτική παραδοχή ότι αυτά που λέει δεν γίνονται ή τουλάχιστον δεν μπορούν να γίνουν τώρα. Βάση των ρεφορμιστικών πολιτικών ήταν πάντα η άποψη ότι το κίνημα είναι πολύ αδύναμο για να καταφέρει να νικήσει, άρα πρέπει να συμβιβαστούμε με λιγότερα για να γλιτώσουμε από τα χειρότερα. Αυτή ακριβώς είναι η λογική όσων διεκδι-

κούν σήμερα κυβερνητικές λύσεις «εθνικής σωτηρίας» (λες κι αυτό που κινδυνεύει σήμερα είναι το «έθνος μας»), για να εφαρμόσουν μια άλλη πολιτική χωρίς να πειράξουν τους βασικούς πυλώνες της σημερινής.

Τα πράγματα μπορούν να ειπωθούν και πολύ απλά: για μια στοιχειώδη και άμεση ανακούφιση των εργαζόμενων σήμερα χρειάζονται λεφτά. Που θα βρεθούν αν δεν αρνηθούμε να πληρώσουμε το χρέος; Αν δεν κρατικοποιήσουμε τις τράπεζες; Αν δεν δραπετεύσουμε από τη φυλακή της ΕΕ; Αν δεν επιβάλλουμε εργατικό έλεγχο στην παραγωγή και στην κυκλοφορία του χρήματος; Που θα βρούμε τον πλούτο για να ζήσουμε καλύτερα, αν δεν βάλουμε χέρι στον τεράστιο πλούτο που συσσωρεύτηκε από την εκμετάλλευση των εργαζομένων; Πώς μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα χωρίς σύγκρουση, τι άλλο μπορεί να εξασφαλίσει τους εργαζόμενους αν όχι οι ίδιοι και ένα ρωμαλέο εργατικό κίνημα που θα μπορεί να επιβάλλει τις δικές του λύσεις; Η λογική «αφού δεν έχουμε ισχυρό κίνημα, ας διεκδικήσουμε την κυβέρνηση», ούτε σε ανατροπή μπορεί να οδηγήσει αλλά ούτε και σε κυβέρνηση.

Το εργατικό κίνημα πέρασε και θα περάσει διάφορες φάσεις στην πάλη του ενάντια στις συνέπειες της κρίσης. Αν οι επαναστάτες χάσουν την εμπιστοσύνη τους σ’ αυτό, τότε χάνεται και η αναγκαία επαναστατική γραμμή στη συγκυρία. Η δουλειά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι να επιμείνει στην πολιτική αυτοτέλεια τη δική της και της πρότασής της, να κάνει το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα στόχο του κινήματος. Αυτό καθόλου δεν αποκλείει τις συμμαχίες και συμπορεύσεις με άλλες δυνάμεις, σε αυτή τη βάση όμως. Η επιμονή στην κατεύθυνση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και στο ρόλο του κινήματος για την πραγματοποίησή της, αυτή πρέπει να είναι η βάση για κάθε συζήτηση που πρέπει να κάνουμε για το πώς η πρόταση αυτή μπορεί να γίνει πράξη και πώς μπορεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να συμβάλλει σ’ αυτό.

Θανάσης Διαβολάκης

ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΕΣ

Συνέχεια από τη σελίδα 3

Δεν είναι όμως αδιάφοροι αυτοί που δεν έχουν έρθει. Υπάρχει κόσμος που θέλει να δώσει τη μάχη, ας πούμε σήμερα ήθελε να έρθει μια συναδέλφισσα από τη Χαλκίδα ή κάποια άλλη από την Κρήτη αλλά δεν είχαν χρήματα για τα εισιτήρια. Αλλά όταν θα χρειαστεί αυτός ο κόσμος θα είναι στην πρώτη γραμμή, θα ξεφυτρώσουν χιλιάδες κόσμος που θα παλέψουμε όλοι μαζί”.

Χιλιάδες φωνές ενώθηκαν μόλις η Χάρης Αλεξίου άρχισε μαζί με τις καθαρίστριες να τραγουδάει “Το δικίο του αγώνα” θυμίζοντας τις τεράστιες συγκεντρώσεις και συναυλίες στο Σύνταγμα το 2012 (και χωρίς κάποιος να μπορεί να αποφύγει τις συγκρίσεις με τις άμαζες σκηνοθετημένες προεκλογικές συγκεντρώσεις του Σαμαρά).

Τεράστια ήταν και η ανταπόκριση στα τραπεζάκια της ΚΕΕΡΦΑ με δεκάδες υπογραφές και πολύ μεγάλη ενίσχυση για τους μετανάστες γης της Μανωλάδας, ενώ ουρές έγιναν και στα τραπεζάκια του Συντονισμού Ενάντια στα Κλεισίματα, τις Διαθεσιμότητες, τις Ιδιωτικοποιήσεις και τις Εργολαβίες για την πανελλαδική καμπάνια συμπαράστασης στον αγώνα των καθαριστριών.

Σε ανακοίνωση που εξέδωσε ο Συντονισμός “από τις 9 Ιουλίου που έχει ξεκινήσει η καμπάνια αλληλεγγύης στον αγώνα των καθαριστριών του Υπ.Οικ, των σχολικών φυλάκων και των διαθέσιμων εκπαιδευτικών στηρίζοντας το κέντρο αγώνα στην Καραγεώργη Σερβίας, έχουν συγκεντρωθεί πάνω 1650 υπογραφές και 1.082 ευρώ” από εργατικούς χώρους και γειτονιές σε όλη την Ελλάδα, από απλούς εργαζόμενους και νεολαίους που δίνουν ακόμα και το υστέρημά τους για να στηρίξουν αυτόν τον αγώνα, ενώ “έχουν μοιραστεί πανελλαδικά πάνω από 20.000 προκηρύξεις αλληλεγγύης και έχουν κολληθεί 5.000 αφίσσες. Επίσης μια σειρά από σωματεία αποφάσισαν να ενισχύσουν τον αγώνα όπως αυτό των εργαζόμενων στην ΙΝΤΡΑΚΟΜ με 400 ευρώ, της ΕΛΜΕ Εύβοιας με 50 ευρώ, το σωματείο της ΕΒΟ Αιγίου με 200 ευρώ.

Η καμπάνια θα συνεχιστεί μέχρι τη νίκη”.

ΙΑΝΟΣ ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Σε 10 απολύσεις έχει προχωρήσει τους τελευταίους μήνες η διοίκηση του Βιβλιοπωλείου και του Μπαζάρ ΙΑΝΟΣ σε όποιον δεν δέχεται την επιβολή 2 ωρών επιπλέον εργασίας, καθημερινά, πέραν του ωραρίου της σύμβασης ημιαπασχόλησης, όπως καταγγέλει ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής.

Σε αυτά προστίθεται το καθεστώς των απλήρωτων υπερωριών, το οποίο καλούνται να υποστούν οι εργαζόμενοι σε περιόδους εργασιακού φόρτου π.χ εορταστική περίοδος, για να καταλάβει κανείς την εργασιακή αυθαιρεσία και τρομοκρατία που προσπαθεί να επιβάλει η εργοδοσία του βιβλιοπωλείου. “Οι απολύσεις αυτές είναι εκδικητικές και καταχρηστικές και απαιτούμε την άμεση επαναπρόσληψη όλων με ξεκάθαρους όρους”, τονίζεται στην ανακοίνωση του Συλλόγου.

Γιατί να Διαβάσουμε τον

"Το 1831 έγινε στη Λυών η πρώτη εργατική εξέγερση. Ανάμεσα στο 1838 και το 1842 στην Αγγλία, το πρώτο σε εθνική κλίμακα εργατικό κίνημα, το κίνημα των Χαρτιστών, έφτασε στο ζενίθ του. Στις αναπτυγμένες χώρες της Ευρώπης ... η ταξική πάλη ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική τάξη περνούσε στο πρώτο πλάνο της ιστορίας...".

Ο Ένγκελς δεν υπερέβαλλε όταν έγραφε αυτά τα λόγια: η εμφάνιση του εργατικού κινήματος, λίγες μόνο δεκαετίες μετά την επικράτηση της Γαλλικής Επανάστασης είχε σπείρει τον πανικό στις άρχουσες τάξεις. Ο βασιλιάς Λουδοβίκος-Φίλιππος (η βασιλεία είχε παλινорθωθεί το 1814) αναγκάστηκε τον Νοέμβριο του 1831 να στείλει τον στρατό για να ανακαταλάβει τη Λυών, τη δεύτερη μεγαλύτερη τότε πόλη της Γαλλίας, που είχε καταληφθεί από τους μεταξουργούς. "Σαν έρθει η δική μας βασιλεία, η δική σας βασιλεία θα 'χει τελειώσει", τραγουδούσαν οι απεργοί. "Τότε κι εμείς θα υψάνουμε το σάβανο του κόσμου του παλιού. Την ακούς την επανάσταση που βρυχάται από μακριά;"

Σοσιαλιστικά οράματα υπήρχαν και πριν κάνει δυναμικά την εμφάνισή της στο προσκήνιο της ιστορίας η εργατική τάξη. Οι πρώιμοι σοσιαλιστές, όμως, της εποχής εκείνης ήταν "παιδιά" του διαφωτισμού - του ρεύματος που είχε "προετοιμάσει" ιδεολογικά τη Γαλλική Επανάσταση. Ο Σεν Σιμόν, ο Φουριέ, ο Όουεν - για να αναφέρουμε τους τρεις διασημότερους σοσιαλιστές της εποχής πριν από το Μαρξ- πίστευαν, όπως και οι διαφωτιστές πριν από αυτούς, ότι η νέα κοινωνία που οραματίζονταν θα επικρατούσε χάρη στη δύναμη της λογικής. "Και οι τρεις έχουν ένα κοινό μεταξύ τους", γράφει ο Ένγκελς. "Δεν παρουσιάζονται σαν εκπρόσωποι των συμφερόντων του προλεταριάτου, που στο μεταξύ έφερε στον κόσμο η ιστορική εξέλιξη. Όπως οι φιλόσοφοι της εποχής του διαφωτισμού, έτσι και αυτοί δεν θέλουν να απελευθερώσουν μια συγκεκριμένη τάξη, μα ολόκληρη την ανθρωπότητα. Όπως εκείνοι, θέλουν κι αυτοί να ιδρύσουν το βασίλειο της λογικής και της αιώνιας δικαιοσύνης... Αν ως τώρα δεν βασίλεψε στον κόσμο η αληθινή λογική και η πραγματική δικαιοσύνη είναι γιατί δεν έχουν κατανοηθεί ακόμα σωστά..."

Φαντασιοπληξίες

Και οι τρεις τους αναλώθηκαν σε σχέδια για την μελλοντική κοινωνία -με τη βεβαιότητα ότι επειδή τα σχέδιά τους ήταν εμφανώς καλύτερα από τον κόσμο στον οποίο ζούσαν αργά ή γρήγορα θα επικρατούσαν. "Όσο περισσότερο επεξεργάζονταν τις λεπτομέρειές τους", γράφει ο Ένγκελς, "τόσο περισσότερο χάνονταν σε καθαρές φαντασιοπληξίες". Ο Ρόμπερτ Χάιλμπρόνερ, περιγράφει στο βιβλίο του "Οι φιλόσοφοι του Οικονομικού Κόσμου" με τα παρακάτω λόγια τα οράματα του Φουριέ για τη σοσιαλιστική κοινωνία -το στάδιο της Αρμονίας όπως την αποκαλούσε ο ίδιος:

"Στο μεταξύ, καθώς θα προχωρούμε όλο και πιο βαθιά στην Αρμονία θα γίνονται διάφορα σημεία και τέρατα: ένα Στέμμα θα περιβάλλει το Βόρειο Πόλο που θα σκορπίζει μια γλυκιά δροσιά. Η θάλασσα θα γίνει λεμονάδα. Έξι νέα φεγγάρια θα πάρουν τη θέση του μοναχικού μας δορυφόρου. Και θα εμφανιστούν νέα είδη ζώων, καλύτερα προσαρμοσμένων στο στάδιο της Αρμονίας: ένας αντιλέων, ζώο υπόκου και εξυπηρετικό. Μια αντιφάλανα, που θα ζεύουμε στα πλοία. Μια αντιαρκούδα και αντικορεί

Ουτοπικό και Επιστημονικό Σοσιαλισμό

και αντιαρουραίοι..."

Ο Φουριέ πέρασε τα τελευταία χρόνια της ζωής του "καθισμένος στο δωμάτιό του, περιμένοντας σε συγκεκριμένες ώρες που είχε εξαγγείλει, την επίσκεψη κάποιου μεγαλοκαπιταλιστή που θα ήταν διατεθειμένος να χρηματοδοτήσει τα σχέδιά του να αλλάξει τον κόσμο... Όμως περίμενε εις μάτην". Ο Όουεν, που είχε καταφέρει κάποια στιγμή να αποκτήσει μεγάλη περιουσία, προσπάθησε να χρηματοδοτήσει τα δικά του οράματα μόνος του: φυσικά απέτυχε. Τα συστήματά τους δεν ήταν παρά ουτοπίες -χίμαιρες, σαν την φανταστική κοινωνία που "δεν υπάρχει σε κανένα τόπο" που περιέγραφε στο διάσημο βιβλίο του στις αρχές του 16ου αιώνα ο Τόμας Μουρ.

Σήμερα φαίνονται αστείοι -ίσως και γελοίοι- οι ουτοπικοί σοσιαλιστές. Όμως ήταν αυτοί που τόλμησαν, μέσα σε περίοδο "θριάμβου" για την αστική τάξη να αμφισβητήσουν το σύστημα -έστω και με έναν τρόπο εμβρυακό και ομιχλώδη. "Ο κόσμος στον οποίο ζούσαν δεν ήταν μόνο σκληρός", γράφει ο Χάιλμπρόνερ. "Εκλογίκευε τη σκληρότητά του υπό το πρόσχημα των οικονομικών νόμων... ". Οι Ουτοπικοί σοσιαλιστές τους αμφισβήτησαν: επιτέθηκαν στους "αργόσχολους" (Σεν Σιμόν), τους εισοδηματίες που ζούσαν χωρίς να προσφέρουν τίποτα στην κοινωνία, πρότειναν την κατάργηση όχι μόνο της ατομικής ιδιοκτησίας αλλά και του ίδιου του χρήματος (Όουεν) και κατήγγειλαν την αστική κοινωνία για τη θέση που επιφύλασσε για τις γυναίκες (Φουριέ).

Η δυναμική εισβολή της εργατικής τάξης στο προσκήνιο γέννησε ένα νέο είδος σοσιαλισμού -αυτόν που ο Ένγκελς ονομάζει "επιστημονικό σοσιαλισμό". Οι ουτοπικοί σοσιαλιστές, όπως και οι διαφωτιστές πριν από αυτούς, αλλά και οι Γερμανοί φιλόσοφοι του 18ου και του 19ου αιώνα θεωρούσαν ότι οι ιδέες ήταν αυτές που καθόριζαν την πραγματικότητα.

Υλιστική αντίληψη

Ο επιστημονικός σοσιαλισμός του Μαρξ και του Ένγκελς, όμως, είχε μια τελείως διαφορετική αφετηρία: "η υλιστική αντίληψη της ιστορίας ξεκινάει από τη θέση ότι η παραγωγή -και μαζί με την παραγωγή και η ανταλλαγή των προϊόντων- αποτελεί τη βάση κάθε κοινωνικού συστήματος... Η κατανομή του πλούτου και μαζί μ' αυτή η διάρθρωση σε τάξεις ή κάστες καθορίζεται από το τί παράγεται, πώς παράγεται καθώς και από τον τρόπο με τον οποίο ανταλλάσσονται τα πράγματα που παράγονται. Κατά συνέπεια, η τελική αιτία όλων των κοινωνικών μεταβολών και όλων των πολιτικών ανατροπών δεν πρέπει να αναζητηθεί στα κεφάλια των ανθρώπων, στην αυξανόμενη κατανόηση της αιώνιας αλήθειας και δικαιοσύνης, μα στις μεταβολές που συντελούνται στον τρόπο παραγωγής και ανταλλαγής... Η οικονομική δομή της κοινωνίας αποτελεί κάθε φορά την πραγματική βάση από την οποία μπορούμε να εξηγήσουμε ολόκληρο το εποικοδόμημα από τους νομικούς και πολιτικούς θεσμούς καθώς και τις θρησκευτικές, φιλοσοφικές... ιδέες της.. περιόδου".

Η οικονομική δομή της κοινωνίας είναι ο διαχωρισμός της σε αντίπαλες τάξεις -σε μια εκμεταλλευτική μειοψηφία από τη μια και σε μια εκμεταλλεύμενη πλειοψηφία από την άλλη. Στη σημερινή κοινωνία, την κοινωνία του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, η εξουσία της κυρίαρχης αστικής τάξης έρχεται συνεχώς σε σύγκρουση με τα συμφέροντα -τη φτώχεια και την καταπίεση δηλαδή- της εργατικής τάξης. Από την έκβαση αυτού του ταξικού πολέμου θα εξαρτηθεί η αλλαγή της κοινωνίας - η χειραφέτηση της ίδιας της εργατικής τάξης και η απελευθέρωση ολόκληρης της ανθρωπότητας από τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού. Το καθήκον των σοσιαλιστών δεν είναι να σχεδιάζουν ιδανικές κοινωνίες αλλά να στηρίξουν τον αγώνα των εργατών -μέχρι την τελική νίκη.

Ο Μαρξ στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο, γραμμένο στα τέλη του 1847, αποκαλούσε την εργατική τάξη τον ιστορικό νεκροθάφτη του καπιταλισμού. Για να θυμηθούμε και πάλι τους μεταξουργούς της Λυών, "σαν έρθει η δική μας βασιλεία, η δική σας βασιλεία θα 'χει τελειώσει. Τότε κι εμείς θα υψάνουμε το σάβανο του κόσμου του παλιού. Την ακούς την επανάσταση που βρυχάται από μακριά;"

Σωτήρης Κοντογιάννης

Τα βιβλία είναι όπλα

μαρξιστικό βιβλιοπωλείο

Φειδίου 14
(πίσω από Τιάνια-ΠΕΞ)
τηλ. 2105247584

www.marxistiko.gr

Μουσικά Σύνοδα ΕΡΤ

“Αυτοί στην Πνύκα εμείς στις καθαρίστριες”

Όταν η μουσική συναντάει την εργατική αντίσταση, ο συνδυασμός είναι εκπληκτικός. Όποιος βρέθηκε στην συναυλία που έδωσαν τα Μουσικά Σύνοδα της ΕΡΤ προς τιμή του αγώνα των καθαριστριών του υπουργείου Οικονομικών στις 24 Ιούλη, ημέρα αποκατάστασης της δημοκρατίας, αισθάνεται τυχερός.

Παρά τις δύσκολες συνθήκες (η Αστυνομία δεν δεχόταν να κλείσει το δρόμο μπροστά από το Κέντρο Αγώνα), η συναυλία ξεπέρασε κάθε προσδοκία και έδωσε έμπνευση και κουράγιο στις καθαρίστριες, τους σχολικούς φύλακες και τους διαθέσιμους εκπαιδευτικούς να συνεχίσουν τον αγώνα τους.

Λίγο πριν τις 8 ο «τσοπανάκος», το γνωστό μουσικό σήμα της ΕΡΤ, ακούστηκε στην Καραγιώργη Σερβίας και ξεκίνησε μια πραγματική μυσταγωγία. Η **Μαρία Καραγιαννάκη** παρουσίαζε το πρόγραμμα και τραγουδούσε, ενώ 13 φοβεροί μουσικοί έδωσαν μια ξεχωριστή παράσταση. Ήταν ένα πλούσιο πρόγραμμα που σε ταξίδευε από την συγκίνηση στον ενθουσιασμό και από την λύπη στη χαρά.

«Σήμερα είναι η επέτειος της αποκατάστασης της δημοκρα-

τίας. Το υπουργείο Οικονομικών κάνει συναυλία στην Πνύκα. Οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ αποφασίσαμε να κάνουμε συναυλία εδώ που χτυπάει η καρδιά της εργατικής τάξης, στις καθαρίστριες» μας είπε η **Ειρήνη Φωτέλλη** κατά τη διάρκεια της συναυλίας.

Και συνέχισε λέγοντας «Συναυλία συμπαράστασης, συναυλία αγώνα. Ένα Μουσικό Σύνοδο της ΕΡΤ διάλεξε τα τραγούδια και κάνει τη συναυλία, όλοι οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ είμαστε στον αγώνα μαζί με αυτούς που είναι στο δρόμο. Θα αλλάξουμε τα πράγματα, θα ρίξουμε την κυβέρνηση, θα αλλάξουμε όλη αυτή την πολιτική των Μνημονίων και της Τρόι-

κα που μας πνίγει».

Όταν ακούστηκε ο στίχος του Κεμάλ «Νικημένο μου ξεφτέρι δεν αλλάζουν οι καιροί, με φωτιά και με μαχαίρι πάντα ο κόσμος προχωρεί» έγινε πανικός από χειροκροτήματα, ενώ συνέχεια ακούγονταν τα συνθήματα που έχουν ενώσει τους αγωνιζόμενους κλάδους όλο αυτό τον καιρό. «Το μέλλον ανήκει στον κόσμο της δουλειάς, αυτός που περισσεύει είναι ο Σαμαράς», «Η αλληλεγγύη όπλο των εργατών, νίκη στον αγώνα των καθαριστριών», «Η ΕΡΤ θα μείνει ανοιχτή, είναι η φωνή του κάθε αγωνιστή» ήταν μερικά από αυτά. Η συναυλία έκλεισε ξανά με τον «τσοπανάκο» και

ανακοινώθηκαν οι επόμενες συναυλίες συμπαράστασης.

Η **Άννα Τσινίκα**, μέλος του Μουσικού Συνόλου που έπαιξε δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη: «Μετά από ένα χρόνο μουσικής αδράνειας των Συνόλων της ΕΡΤ καταφέραμε όσα άτομα εκπαισθήσεως έχουν μείνει στο ΕΡΤ ορεν, αν και σήμερα δεν είναι όλοι εδώ λόγω άλλης δουλειάς, και δεν σκέφτονται καν να κάνουν αίτηση στην ΝΕΡΙΤ, να είμαστε εδώ. Αποφασίσαμε να δώσουμε το παρών σε αυτή τη μέρα της δημοκρατίας ακριβώς γιατί είναι μια μέρα που κλαίμε για την δημοκρατία και λυπούμαστε για την κατάλυση της δημοκρατίας με όλα αυτά τα αντισυνταγματικά και φασιστικά μέτρα που έχουν εφαρμοστεί. Εμείς πήραμε από αυτό έμπνευση να δώσουμε το δικό μας στίγμα, το μουσικό μας στίγμα, στον κοινό αγώνα που έχουμε ξεκινήσει από πέρσι στις 11 Ιούνη σαν μια γροθιά με όλους τους αγωνιζόμενους για τις δουλειές τους, για τη ζωή τους, για τα δικαιώματά τους, για το δικαίωμα να ζεις και να εργάζεσαι αξιοπρεπώς. Μακάρι να συνεχίσουν οι συναντήσεις μας με τον κόσμο που αγωνίζεται και στο μέλλον».

Νεκτάριος Δαργάκης

Εκδήλωση

“Ας μιλήσουμε για τη Γάζα”

Με αυτό τον τίτλο η Μουσουλμανική Ένωση Ελλάδας οργάνωσε συζήτηση στην ΕΣΗΕΑ την περασμένη Τετάρτη, 23 Ιούλη. Η συζήτηση έπιασε πολλά θέματα γύρω από τις εξελίξεις αλλά και από την περίοδο ίδρυσης του Ισραήλ, τους σκοπούς που εξυπηρετεί και τα ψέματα της σιωνιστικής προπαγάνδας.

Ο **Χρυσόστομος Λουκάς**, δημοσιογράφος από το Κόκκινο 105.5, ανέφερε τις τελευταίες εξελίξεις σε επίπεδο διπλωματίας καθώς εκείνες τις μέρες θα ξεκινούσε η υποτιθέμενη εκεχειρία.

Η **Άντζελα Ιωαννίδου** από την πρωτοβουλία Ένα Καράβι για τη Γάζα, έκανε τον μέχρι στιγμής απολογισμό των θανάτων, των τραυματισμών και των καταστροφών της πολυήμερης σφαγής.

Ο **Γιάννης Σηφακάκης** από τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο, ανέλυσε την πολιτική κατάσταση στη Μέση Ανατολή τονίζοντας πως δεν είναι καθόλου αυτονόητο πως το Ισραήλ και οι σύμμαχοί του μπορούν να τσακίσουν την αντίσταση των Παλαιστινίων. Ρόλο σε αυτό έχει να παίξει το αντιπολεμικό κίνημα αλλά κυρίως το αραβικό πεζοδρόμιο. Η διεθνιστική αλληλεγγύη των αράβων εργατών που μπορούν να σπάσουν τον αποκλεισμό της Γάζας.

Ο **Μοχάμεντ ελ Μπάπα** από την Παλαιστίνη, μίλησε για την ταυτόχρονη με τους βομβαρδισμούς προσπάθεια εθνοκάθαρσης των Παλαιστινίων στη Δυτική Όχθη.

Η **Ναντίμ Κουγιουμτζή** από τον Λίβανο μετέφερε την εμπειρία της καθώς σε ηλικία δεκαπέντε χρονών αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη χώρα της λόγω του πολέμου.

Τσάρλι Χέιντεν 1937-2014

Η jazz της απελευθέρωσης

Για όσους πιστεύουν ότι η μουσική τζαζ είναι υπόθεση αποκλειστικά της μαύρης φυλής, υπάρχουν τρία μεγάλα αντιπαραδείγματα: Ο Μπέρνι Γκούντμαν, ο Μπιλ Έβανς και ο Τσάρλι Χέιντεν, ο άνθρωπος με το «λυρικό στυλ παιξίματος και το ενδιαφέρον για την πολιτική» που έφυγε στις 11 Ιούλη.

Γεννημένος το 1937 στην Αϊόβα των μεσοδυτικών αγροτικών πολιτειών των ΗΠΑ, ξεκίνησε τραγουδώντας μουσική κάντρι και χιλμπιλ με τη μπάντα της οικογένειάς του. Όταν μια ασθένεια πολιομυελίτιδας στα 14 του στέρησε τη δυνατότητα για τραγούδι, στράφηκε στην τζαζ και έμαθε να παίζει κοντραμπάσο.

Τα τέλη της δεκαετίας του '50 ήταν καμπή για τη μουσική τζαζ. Οι «μεγάλες μπάντες» του μεσοπολέμου αποτελούσαν παρελθόν. Το ίδιο όμως και τα διάδοχα πρωτοποριακά ρεύματα hardbop και bebop της δεκαετίας του '40. Το 1959 ο Χέιντεν ηχογραφεί με τον **Ορνέτ Κόλμαν** τον δίσκο «The shape of Jazz to come». Ήταν η αρχή ενός νέου ρεύματος, της Free-jazz, που έφερε πολλά πρωτοποριακά στοιχεία σε σχέση με τις μουσικές συμβάσεις που κυριαρχούσαν. Ήταν μουσική ελεύθερη από τους απόλυτους περιορισμούς των συγχωριών, του τέμπο και των αρμονικών κανόνων, εισήγαγε τον αυτοσχεδιασμό και τη χρήση μουσικών οργάνων άγνωστων ως τότε, συνήθως από αφρικανικές ή ασιατικές χώρες. Ήταν πρωτοποριακή αλλά συνάμα κοίταζε προς τα πίσω, στις πρωτόγονες και θρη-

σκευτικές ρίζες του μπλουζ και του γκόσπελ. Παραχωρούσε την ελευθερία στην έκφραση, όμως είχε δομή και δικούς της κανόνες. Ο αυτοσχεδιασμός ήταν συλλογικός και όχι με κέντρο το «μεγάλο» όνομα της μπάντας. Γι'αυτό συγκρούστηκε με την εμπορικότητα και διεκδίκησε να αναγνωριστεί σαν τέχνη και όχι σαν διασκέδαση.

Η “άλλη” Αμερική

Η εμφάνιση της free jazz δεν ήταν τυχαία. Όπως και το ροκ και η σόουλ, «άκουγε» και έκφραζε τους αγώνες και τις αντιστάσεις που έρχονταν από την «άλλη» Αμερική, την Αμερική των γκέτο και της πάλης για δικαιώματα για τους μαύρους, του κινήματος ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ. Ο Τσάρλι Χέιντεν έβαλε τον εαυτό και τη δουλειά του στο κέντρο αυτών των εξελίξεων και δούλεψε όχι μόνο με τον Ορνέτ Κόλμαν αλλά με τα μεγαλύτερα ονόματα της μουσικής και πολιτικής ριζοσπαστικοποίησης: **Ντίζι Γκλέσπι**, **Τζον** και **Άλις Κολτρέν**, **Άρτσι Σεπ** κ.α.

Το 1969, στο απόγειο του κινήματος, ο Χέιντεν συνεργάζεται με την **Κάρλα Μπλέι** και πολλούς μουσικούς από διαφορετικές εθνικότητες και στυλ στην «Liberation Music Orchestra», ένα άλμπουμ εμπνευσμένο από τον Ισπανικό εμφύλιο και τις καταγιστικές πολιτικές εξελίξεις της περιόδου. Περιλάμβανε τρία λαϊκά ισπανικά τραγούδια, συν το «Τραγούδι του ενιαίου μετώ-

που» των **Μπρεχτ-Ίσλερ**, ένα τραγούδι για τον Τσε Γκεβάρα κι ένα εμπνευσμένο από το επεισοδιακό συνέδριο του Δημοκρατικού Κόμματος στο Σικάγο (Circus '69 '69), έκλεινε δε με το κλασικό αντιρατσιστικό «We shall overcome» του **Πιτ Σίγκερ**. Με το εγχείρημα αυτό ο Τσάρλι Χέιντεν ήθελε να δώσει φωνή στους καταπιεσμένους όλου του κόσμου, να χρησιμοποιήσει τη μουσική σαν megaphone για να εκφράσει την αλληλεγγύη στα ριζοσπαστικά πολιτικά κινήματα. Το 1971 σε μια περιοδεία στην Πορτογαλία (τότε κάτω από τη δικτατορία του Σαλαζάρ), ο Χέιντεν αφιέρωσε το τραγούδι για τον Τσε στους αντιαποικιακούς αγωνιστές της Μοζαμβίκης, της Αγκόλας και της Γουινέα-Μπισάου, με αποτέλεσμα να συλληφθεί στο αεροδρόμιο κατά την έξοδό του από τη χώρα από τη μυστική αστυνομία της χούντας. Αφέθηκε ελεύθερος με επέμβαση της Αμερικανικής πρεσβείας, για να αντιμετωπίσει λίγο αργότερα στις ΗΠΑ τις ενοχλητικές ερωτήσεις του FBI.

Και μετά την υποχώρηση του κινήματος του '68 - '69, ο Χέιντεν έμεινε συνεπής στις απόψεις του, παρά την αναγνώριση που είχε η μουσική του και ο ίδιος από το κατεστημένο. Ανασυγκρότησε την Liberation Music Orchestra τρεις ακόμη φορές, πιο πρόσφατα το 2005, όταν ηχογράφησαν το άλμπουμ «Not in our name», κραυγή διαμαρτυρίας κατά του πολέμου στο Ιράκ, που μοιράζεται το όνομά της με το μότο του αντιπολεμικού κινήματος. Σε όλη του ζωή αγωνίστηκε έμπρακτα για την άλλη Αμερική που ονειρευόταν, αν και ο ίδιος δεν υπήρξε ακριβώς θύμα της βαρβαρότητάς της, υπήρξε όμως βήμα και φωνή για όλο τον κόσμο που ήθελε να παλέψει, λευκούς και μαύρους.

Δήμητρα Κυρίλλου

Μια φριχτή εξοικείωση στοιχειώνει την Ισραηλινή επίθεση ενάντια στη Γάζα. Οι σκηνές της καταστροφής και του θανάτου που σκόρπισε ο ισραηλινός στρατός φέρνουν στη μνήμη τις πολύ όμοιες σκηνές από την "Επιχείρηση Χυτό Μολύβι" στη Γάζα το 2008-9.

Υπάρχουν όμως πολύ σημαντικές διαφοροποιήσεις. Η πιο προφανής από αυτές είναι το γεγονός ότι το τοπικό πλαίσιο έχει αλλάξει δραματικά. Η Ρούλα Κάλαφ, υπεύθυνη για τις εξωτερικές ειδήσεις της εφημερίδας Financial Times, έγραψε την περασμένη βδομάδα ένα κείμενο με τίτλο "Ο αγώνας της Χαμάς έχει υποχωρήσει σαν προτεραιότητα στο νέο Αραβικό Κόσμο". Στην πραγματικότητα από την εποχή των εισβολών του Ισραήλ στον Λίβανο το 1978 και το 1982 τα Αραβικά καθεστώτα δεν έχουν κάνει καμιά απολύτως προσπάθεια να σταματήσουν τις σφαγές των Παλαιστινίων από τον ισραηλινό στρατό.

Παρόλα αυτά, είναι αλήθεια ότι ο τοπικός συσχετισμός δυνάμεων έχει γείρει σε βάρος της Χαμάς. Στη διάρκεια της δεκαετίας του 2000 η Χαμάς έγινε τμήμα της αντίστασης ενάντια στις ΗΠΑ και το Ισραήλ, μιας αντίστασης που περιλάμβανε την Χεζμπολάχ του Λιβάνου, το καθεστώς του Άσαντ στη Συρία και το καθεστώς της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν.

Αραβική Άνοιξη

Η Αραβική Άνοιξη έσπασε αυτή τη συμμαχία. Προς τιμήν της, η ηγεσία της Χαμάς εγκατέλειψε το αρχηγείο της στη Δαμασκό και τάχθηκε με τη μεριά της Συριακής Επανάστασης. Το Ιράν και η Χεζμπολάχ, αντίθετα, πολέμησαν με λύσσα για να στηρίξουν το καθεστώς του Μπασάρ αλ Άσαντ.

Η χαριστική βολή ήρθε με την απελευθέρωση στην Αίγυπτο. Η Χαμάς προέρχεται από την Μουσουλμανική Αδελφότητα. Η καθαίρεση του Μοχαμέντ Μούρσι, του Αιγυπτίου Προέδρου της Αδελφότητας και η αντικατάστασή του από τον Στρατηγό Αμπντέλ Φατάχ ελ Σίσι έμοιαζε να ολοκληρώνει την απομόνωσή της.

Αυτό εξηγεί την οργή του Μπενιαμίν Νετανιάχου, του πρωθυπουργού του Ισραήλ τον περασμένο Απρίλη όταν η Χαμάς υπέγραψε μια συμφωνία ενότητας με την Φατάχ, το κοσμικό, εθνικιστικό κόμμα που ελέγχει την Παλαιστινιακή Αρχή, που έχει τυπικά την εξουσία στη Δυτική Όχθη.

Ο Νετανιάχου αποφάσισε, όπως φαίνεται, να εκμεταλλευτεί την απαγωγή και δολοφονία τριών Εβραίων εφήβων στη Δυτική Όχθη για να σπρώξει την Χαμάς ακόμα πιο βαθιά στην απομόνωση. Ο βάνουσσος κυνισμός του φάνηκε από το γεγονός ότι οι Ισραηλινές αρχές έχουν τώρα πια παραδεχτεί ότι η Χαμάς δεν είχε καμιά ανάμειξη στον θάνατο των παιδιών.

Ο ισραηλινός στρατός όμως καθυ-

Ξάνθη. Μεγαλειώδης διαδήλωση για την Παλαιστίνη στις 22 Ιούλη.

“Στέκονται και πολεμούν”

Γράφει ο Άλεξ Καλλίνικος

στέρησε να προχωρήσει από τον βομβαρδισμό της Γάζας στην αποστολή χερσαίων δυνάμεων. Αυτό οφειλόταν κατά πάσα πιθανότητα στην έλλειψη αξιόπιστων πληροφοριών για τις ρουκέτες και τους πυραύλους της Χαμάς αλλά και για το δίκτυο των τούνελ που επιτρέπουν στους Παλαιστινίους μαχητές να εισχωρούν στο έδαφος του Ισραήλ.

Η Ισραηλινή εφημερίδα Χάαρετς έγραφε το Σαββατοκύριακο, επικαλούμενη Παλαιστινιακές μαρτυρίες, ότι ο ισραηλινός στρατός "κατάφερε να επιβάλει κάποιου είδους ζώνη ασφαλείας στην περιοχή ανάμεσα στον συνοριακό φράχτη και τα προάστια της πόλης της Γάζας που απλωνόταν σε κάποιες περιπτώσεις σε βάθος ως και τριών χιλιομέτρων μέσα στη Λωρίδα". Χρησιμοποιούν αυτό το προγεφύρωμα με στόχο να καταστρέψουν το δίκτυο των τούνελ -κάτι που απαιτεί χρόνο, για αυτό αντιστέκεται τόσο πολύ ο Νετανιάχου στις Αμερικανικές πιέσεις για εκκενοί.

Υπάρχει όμως μια σημαντική διαφορά στις χερσαίες συγκρούσεις από τις προηγούμενες εισβολές του Ισραήλ στη Γάζα -ο ισραηλινός στρατός έχει αυτή τη φορά πολύ περισσότερες απώλειες. Το 2008-9 σκοτώθηκαν 11 Ισραηλινοί -οι τέσσερις από αυτούς από φιλικά πυρά. Μέχρι την περασμένη Κυριακή είχε χάσει 43 στρατιώτες.

Οι πιο άγριες μάχες μέχρι σήμερα έγιναν στη συνοικία Γκαζάν της Σαντζάγια στην αρχή της χερσαίας επίθεσης. Ένας αξιωματικός του ισραηλινού στρατού έλεγε στην Χααρέτς: "Έχω ξανάρθει στη Σαντζάγια. Αλλά

ποτέ δεν την έχω δει, είτε αυτή, είτε τη Χαμάς όπως την είδα σήμερα. Ο εξοπλισμός της και η ταχτική της είναι όπως της Χεζμπολάχ. Ρουκέτες-παγίδες και αυτοσχέδιοι εκρηκτικοί μηχανισμοί παντού. Και στέκονται και πολεμούν αντί να διαλυθούν, όπως έκαναν παλαιότερα".

Αντεπίθεση

Μια αντεπίθεση της Χαμάς ανάγκαζε τους ισραηλινούς διοικητές να διατάξουν στα στρατεύματά τους να αναζητήσουν ασφαλές καταφύγιο στα θωρακισμένα μεταγωγικά τους και να εγκαταλείψουν μια άγρια επίθεση με οβίδες και βόμβες. Η Σαντζάγια ισοπεδώθηκε, ενώ 13 Ισραηλινοί φαντάροι και πάνω από 70 Παλαιστίνιοι -από τους οποίους τουλάχιστον οι μισοί άμαχοι- σκοτώθηκαν.

Τίποτα από όλα αυτά δεν μειώνει, φυσικά, την τεράστια στρατιωτική υπεροχή του Ισραήλ ή την φοβερή τραγωδία που ζει ο κόσμος της Γάζας. Όμως το Ισραήλ έχει εμπλακεί σε έναν μακροχρόνιο αγώνα με έναν εχθρό που μπορεί να του προκαλέσει πραγματικές βλάβες.

Και η Χαμάς μοιάζει σήμερα λιγότερο απομονωμένη από ότι υπολόγιζε ο Νετανιάχου. Όποιες και αν είναι οι διαφορές τους στο ζήτημα της Συρίας και του καθεστώτος του Άσαντ το Ιράν έχει συμφέρον να στηρίζει τη Χαμάς -και για να διατηρεί την στρατιωτική πίεση πάνω στο Ισραήλ και για να προβάλλει τον εαυτό του σαν τον υπερασπιστή των Παλαιστινίων. Αυτός είναι ένας πόλεμος που το Ισραήλ ενδέχεται να μετανιώσει.

Ξεσηκωμός από την Αθήνα ως την Ξάνθη

Όλη την προηγούμενη βδομάδα εκατοντάδες διαδηλώσεις συμπαράστασης οργανώθηκαν σε όλο τον κόσμο ενάντια στην συνεχιζόμενη επίθεση του Ισραήλ στη Γάζα - από τη Γαλλία και την Αγγλία μέχρι τις ΗΠΑ και την Αυστραλία, και από την Τυνησία και τη Νότια Αφρική μέχρι το Ιράν και το Πακιστάν, ενώ για πρώτη φορά από το ξεκίνημα της επίθεσης, συγκέντρωση έγινε και στο Τελ Αβίβ.

Στην Αθήνα την Τρίτη 22 Ιούλη οι πάνω από τρεις χιλιάδες διαδηλωτές έφτασαν στα γραφεία της ΕΕ όπου στάθηκαν απ' έξω φωνάζοντας συνθήματα και αποφάσισαν να συνεχίσουν μέχρι την Αμερικανική πρεσβεία. Στην κορυφή της διαδήλωσης βρέθηκε η σημαία της Παλαιστίνης ενώ ακολουθούσαν τα πανό της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο, του ΣΕΚ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλων οργανώσεων της αριστεράς, καθώς και πανό συλλογικοτήτων και κοινοτήτων μεταναστών όπως η Πακιστανική Κοινότητα, η κοινότητα Σενεγαλέζων.

“Η οργή και η μαζικότητα της διαδήλωσης ήταν τα συστατικά που οδήγησαν στην αυθόρμητη απόφαση να προχωρήσουμε την πορεία μέχρι παραπάνω”, είπε στην Εργατική Αλληλεγγύη ο Ορέστης Ηλίας. “Στη διαδρομή και ενώ πορευόμασταν έμπαινε διαρκώς και άλλος κόσμος στα μπλοκ. Η συζήτηση επικεντρώθηκε γύρω από τη στάση της δικής μας κυβέρνησης η οποία δεν είναι καθόλου ουδέτερη σε όλη την ιστορία. Οι κοινές αεροπορικές ασκήσεις, οι διπλωματικές σχέσεις με το Ισραήλ δεν αφήνουν κανένα περιθώριο στα ψέματα και στις υποκρισίες Σαμαρά και Βενιζέλου”.

Αντίστοιχα στη Θεσσαλονίκη, δυο μέρες μετά, έγινε διαδήλωση με δυόμισι χιλιάδες κόσμου. Καλούσαν η ΕΔΟΘ, το Εργατικό Κέντρο, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο, ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ-μλ, η ΟΚΔΕ, οι Παλαιστίνιοι και ομάδες αναρχικών. Η διαδήλωση ξεκίνησε από την πλατεία Αριστοτέλους, πέρασε από την παραλία και από το αμερικάνικο προξενείο καταγγέλλοντας τη συνεργασία, ενώ κατέληξε στο άγαλμα του Λαμπράκη.

Στην Ξάνθη έγινε ένα από τα μεγαλύτερα συλλαλητήρια που έχουν γίνει ποτέ με μαζική συμμετοχή της μειονότητας, καθώς πάνω από πέντε χιλιάδες διαδήλωσαν την Τρίτη 22 Ιούλη! Είχε προηγηθεί μοτοπορεία στον Εχίνο που οργανώθηκε λίγες μέρες νωρίτερα. “Κάτω από την πίεση της βάσης αναγκάστηκε η ηγεσία της Συμβουλευτικής Επιτροπής της μειονότητας να καλέσει σε διαδήλωση”, μας λέει ο Τζεμαλ Μηλιαζίμ, δάσκαλος. “Εγινε μια τεράστια διαδήλωση με πάρα πολύ κόσμο και τρομερή δυναμική παρά το ότι οι οργανωτές δεν έκαναν και πολλά πράγματα. Ήταν η καλύτερη απάντηση σε αυτούς που κατηγορούν τους μουσουλμάνους ότι δε διαδηλώνουν ή ότι κρύβουν τις γυναίκες στα σπίτια τους. Οι γυναίκες ήταν εκεί. Με τις μαντίλες τους ή χωρίς, διαδήλωσαν ενάντια στη σφαγή της Γάζας.

Το πρόβλημα που είδαμε ήταν πως ενώ βουλευτές της μειονότητας ήταν παρόντες, δεν είχαν κινητοποιήσει τους φορείς και τις οργανώσεις τους. Ταυτόχρονα η επίσημη αριστερά ήταν απύσχα. Πρόκειται για διπλό πρόβλημα. Από τη μία το προφανές, η στήριξη σε μια διαδήλωση που γίνεται για την Παλαιστίνη. Το δεύτερο είναι πως θα έπρεπε να στηρίξει την ίδια τη μειονότητα και την πρωτοβουλία για αυτή τη διαδήλωση”.

Διαδήλωση έγινε την περασμένη Τρίτη και στη Λάρισα από την πλατεία Ταχυδρομείου, μετά από κάλεσμα της «Πρωτοβουλίας για τη Γάζα και την Παλαιστίνη», του ΣΥΡΙΖΑ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας, του ΕΕΚ, του ΚΚΕ μλ, και άλλων οργανώσεων.

Αθήνα 22 Ιούλη, έξω από την Αμερικανική Πρεσβεία

